Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA 2004. IX. évfolyam, 3. szám. Április

Miért kellett Jézusnak meghalnia?
Húsvét titka (2. o.)

Szabadtéri keresztút és szentmise Korláthelmecen (3. o.)

Keressük az Urat!
Egy lelkigyakorlat élményei (5. o)

Krisztus szenvedését szemlélni
Gondolatok, vélemények a Passió c. filmről (6-7. o.)

„A feszültség helyét felszabadult öröm vette át"
IV. Férfi Cursillo Kárpátalján (8. o.)

Az egyház tavasza Indiában
Majnek Antal püspök beszámolója indiai zarándoklatáról. 1. rész
(9-10. o.)

Szent Tamás népe
A Szír-Malabár Katolikus Egyház
(11. o.)

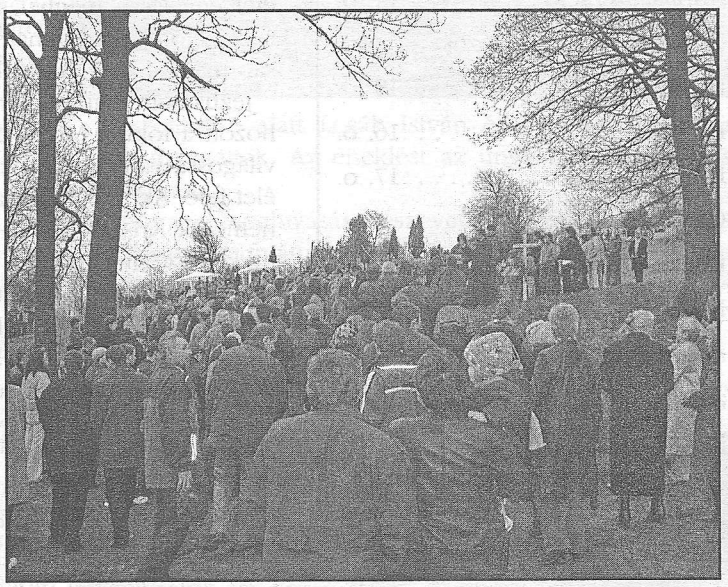
Elnézést, látta véletlenül errefelé Jézust?
Mária Magdolnával Jézus nyomában
(15. o.)

Ki az én ellenségem?
Irgalmatlanságaink (19. o.)

János, a hernyó
Mese (22. o.)

Korláthelmec, 2004 virágvasárnapja

A szabadtéri keresztút

A feltámadt Jézus ünneplése a szentmisében

A TARTALOMBÓL:

Húsvét titka . . . . . .2. o.
Ifjúsági keresztút . . . . . .3. o.
Imaoldal . . . . . .4. o.
Keressük az Urat! . . . . . .5. o.
A Passió c. filmről . . . . . .6-7. o.
IV. Férfi Cursillo . . . . . .8. o.
Majnek Antal püspök beszámolója indiai útjáról . .9-10. o.
A Szír-Malabár Katolikus Egyház . . . . . .11. o.
Hírek . . . . . .12-13. o.
Áprilisi szentek . . . . . .14. o.
Mária Magdolnával Jézus nyomában . . . . . .15. o.
Pályázat . . . . . .16. o.
Életige, április . . . . . .17. o.
Gondolatok húsvét vasárnapjaira . . . . . .18. o.
Irgalmatlanságaink . . . . . .19. o.
A kereszthalál a művészetben . . . . . .20-21. o.
Mese . . . . . .22. o.
Bibliai kvíz, vetélkedő . . . .23. o.
Humor . . . . . .24. o.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő), Cserbánics Adrienn, Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Munkácsy M. u. 19.

Engedélyszám:
3т 199

Készült:
az IVA PROFI nyomdában, Ungváron

Húsvét titka

„Ezt az örvendetes hírt hirdetjük nektek: Isten atyáinknak tett ígéretét az ő gyermekeinek teljesítette azáltal, hogy föltámasztotta Jézust" (ApCsel 13, 32). Örvendetes hír, örömhír, evangélium, hogy Jézus föltámadt és „többé nem tér vissza az enyészetbe" (ApCsel 13, 34), mert Ő él!

Miért pont a szenvedés árán megy be Jézus a dicsőségbe? Miért kellett a kegyetlen halálnak megelőznie ezt az új életet? Azért, mert ez az ember sorsa, és Krisztusnak, mint Emberfiának is ezt kellett elszenvednie, hisz Ő valóságos ember is. Az embernek legsajátosabb sorsa a halál, ami elől senki élő el nem futhat. Dávid azt mondja: „Minden élő útjára lépek" (1Kir 2, 2). Minden élő ember útja a halál felé tart – mondja Heidegger, a német filozófus. Jézus ezt a legemberibb sorsunkat magára vállalta, amikor emberré lett.

Sokak számára a halál valami végső és végzetes dolog, pedig nem igaz, hogy csak létünk végén áll ott a halál, hanem az ember „apránként" hal meg. „Apránként" veszíti el szeretteit, egészségét, lehetőségeit, álmait... Az egész élet egy lassú meghalás – átalakulás. E „fátum" alatt él az ember, ami elől senki élő el nem futhat. Jézus, amikor elindul Jeruzsálem felé, akkor tudatosan magára veszi az ember halálát, végességét, és ezt megtölti élettel.

Jézus nem csak bűneinktől és a haláltól váltott meg minket, hanem új életet hozott a földre. Mivel Jézus azt állítja magáról, hogy Ő: Út, ebből kiindulva világossá válik számunkra, hogy Krisztus az a Valaki, Aki vezeti népét az új élet felé. Aki megmutatja azt az utat, amely a halálból az életbe vezet. Ezáltal nemcsak Krisztus halála kap magyarázatot, hanem egész élete, tanítása és a mi keresztény életünk is. Krisztus egész műve egy új út, amit az apostolok láttak, tapasztaltak, s igehirdetésükkel és életükkel tanúsítanak: „Ezek az emberek a fölséges Isten szolgái, akik az üdvösség útját hirdetik nektek" (ApCsel 16, 17). Az út itt a keresztény életmódot jelenti. A kereszténység azért is az üdvösség útja, mert új erkölcsi rendet hoz a földre. Vagyis Jézus olyan közösséget hoz létre, amelyben nincsenek kitaszítottak, hanem ahol a lakomára meghívják a sántákat, a bénákat, a vakokat. Ahol valóban megbocsátás van, ahol mindenki testvér, még a bűnös is (Lk 15, 32). Ahol fölismerik, hogy a bűnös sokszor jobban szeret, mint az, aki magát igaznak gondolja (vö. 7, 47). Jézus műve során egy új világ születik, egy új életút válik megvalósíthatóvá.

Az üdvözítés – a Biblia leírása szerint – közösségi folyamat, és nem egyéni. Nem magánügy. Jézus is közösséget hoz létre, amelyre rábízza megváltásának titkait. Nézzük meg közelebbről ezt a tényt, hogy az üdvösség nem magánügy, hanem közösségi. Az ember lényegénél fogva társas lény, azaz létéhez hozzátartoznak a társas kapcsolatok. Akkor tud az ember mássá válni, ha a kapcsolatai megújulnak. A perszonalista filozófusok nagyon helyesen látták: az „Én"-t a „Te" teszi énné. A „Te" által válok én személyiséggé. A gyermek az anyjától tanulja a szavakat, az anyjától tanul mosolyogni. A szülői szeretet az a közeg, amelyben a gyermek jó személyiséggé tud fejlődni. A megváltás azt eredményezte, hogy Krisztus által meggyógyul az ember kapcsolata Istennel és embertársaival. Abban a közösségben, ahol a feltámadott Krisztus jelen van, ott valóban szeretet uralkodik, ahol nem kell többé álarcot hordani, nem kell jobbnak mutatkozni, mint amilyen az ember. Ahol a gyengeségeket is elfogadják, ahol nem kell összehúznia magát az embernek, mert megítélik, kinevetik, hanem ahol bátran kibontakozhat, mert szeretik. Ilyen közegben az ember megváltozik, megújul és Istenéhez tér. Ez az álomnak látszó közösség már pünkösdkor megszületett. Tehát a jézusi megváltás úgy folytatódik tovább, hogy megszületik az Egyház. A keresztények Krisztus megváltásának művét folytatják itt a földön a világ végezetéig. Húsvét örömhíre ez: Jézus Krisztus emberré lett, hogy mi Isten gyermekei lehessünk. Isten Fiaként vállalta az emberi sorsot, megaláztatást, szenvedést és halált, hogy minket megváltson, és új létet adjon, de nem csak az eljövendő örök életben, hanem már itt a földön az Ő Egyházában, amelyben jelen van és ÉL!

Weinrauch Márió OFM

Szabadtéri keresztút és szentmise Korláthelmecen

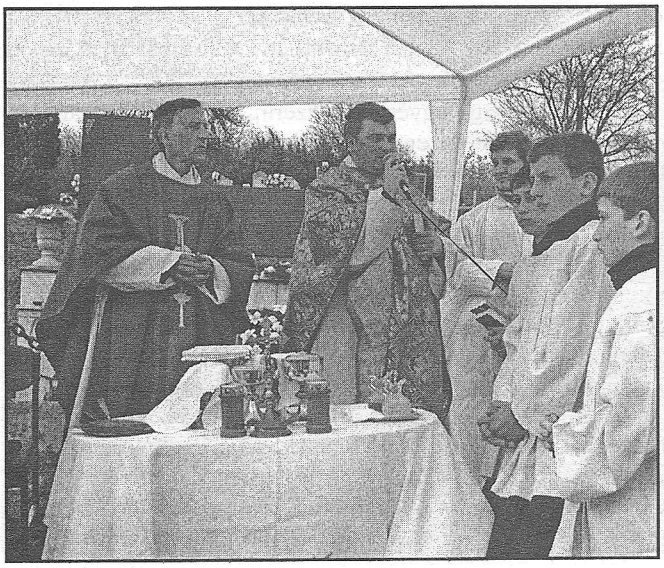
Április első vasárnapján Korláthelmec adott helyt az Ungvári járási ifjúsági szentmisének. Mivel ez a nap egyben virágvasárnap, az Úr szenvedésének vasárnapja volt, keresztutat is terveztek. A jelentkezők nagy száma és a domb tetején álló templomhoz vezető út adta Molnár János atyának, Korláthelmec lelkipásztorának a gondolatot: a szabadban kellene megtartani a keresztutat.

Virágvasárnap több mint négyszázan érkeztünk Korláthelmecre, hogy lentről kezdve a hegy tetejéig végigjárjuk a keresztutat, s közben belegondoljunk Jézus értünk vállalt szenvedésébe.

A keresztút nagyon egyszerű és szép volt, talán ezért lehetett annyira elmélyülni benne. Tizennégy, barkával és mécsesekkel díszített fakeresztet állítottak fel a hegyre vezető út mentén. Az elmélkedéseket mindig valamely más egyházközségből származó fiatal olvasta fel. Útközben taize-i énekeket énekeltünk, melyek hozzájárultak a csönd és az elmélyülés növekedéséhez. A stációk közötti utat pedig a minden alkalommal újra megszólaló harang messze hangzó szava kísérte.

A szabadtéri szentmise a temetőkertben volt: ott állítottak fel egy-egy sátrat az oltárnak és a kórusnak. Hideg, szeles, borús volt az idő; a szentmise végén azonban váratlanul kiderült az ég, és megpillantottuk a lemenő nap fényeit.

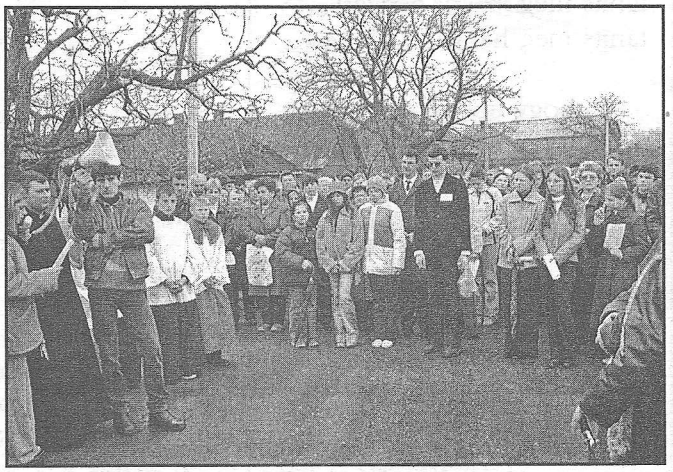
A szentmisét Majnek Antal püspök és Molnár János atya tartották. A püspök atya beszédében a gyerekekhez fordult; mint mondta, ez a nap elsősorban az ő ünnepük. Ők mertek hozsannát kiáltani Jézusnak, amikor a felnőttek már félni kezdtek (Mt 21,16). Beszélt azokról a gyermekekről, akik megszégyenítik a felnőtteket az Atya iránti szeretetükkel és bizalmukkal. Majd az imádságra biztatta őket, Szent Pio atyát idézve: Ha ötmillió gyermek imádkozni kezd, az emberiség megmenekül a rá váró sok csapástól. A szentmise végén arra biztatta a jelenlevőket: merjenek másként gondolkodni és élni, mint a világban sodródó önállótlan tömegek.

A szentmise alatt Losák István és Szulincsák Sándor atyák gyóntattak. Az éneklést az ungvári ifjúsági kórus vezette.

János atya meghívására részt vett a szentmisén Nagy István helyi református lelkész is, aki a szentmise végén köszöntötte a jelenlevőket.

János atya a szentmise végén megköszönte a jelenlevő vendégeknek, zarándokoknak, hogy eljöttek, s hogy együtt jártuk végig Jézus keresztútját, így vettünk részt az ő szenvedésében. Külön megköszönte a korláthelmeci hívek lelkesedését, segítségét, akik rögtön melléálltak, amikor felvetette a keresztút ötletét. Ők készítették elő az agapét, mely a szentmise után a templom kertjében fogadta a résztvevőket.

A jelenlévőket mélyen meghatotta a keresztút, amelyhez hasonló nagyszabású szabadtéri esemény nem volt még Kárpátalján. „Meghatározó élmény volt számomra" – mondta János atya. Segítsen minket ennek a keresztútnak az élménye, hogy hétköznapjainkat is egyre inkább átformálja Jézus hűséges követése. S reméljük, az ehhez hasonló, megerősítő eseményekből egyre több lesz Kárpátalján!

Pápai Zsuzsanna

„... Légy csendben, hadd beszéljek én! Ha van mondanivalód, felelj meg nekem, beszélj, mert szívesen adnék neked igazat. Ha pedig nincs mit mondanod, hallgass engem, légy csendben, majd bölcsességre tanítalak!"

Jób 33,31

Uram, Jézusom! Kérlek, add meg az imádkozáshoz oly szükséges belső nyugalmat. Nem kell feladnom munkámat, gondjaimtól sem kell megszabadulnom, nem kell lehasítanom tudatomat a mindennapos elfoglaltságoktól, mégis, segítségeddel lelkem mélyén csendet tudok teremteni. Adj erőt ahhoz, hogy lelkemben legalább egy piciny helyet tudjak biztosítani számodra. Tudom, és másoknak is hirdetem: az ima lényege egyesülni veled, Istenünk, Atyánk, Testvérünk és Megszentelőnk. Istenem, mi vigasztalhatna meg jobban és erősíthetne meg, mint a te jelenléted! Maradj velünk, Urunk!

Szent-Gály Kata

- a tanítványok kérték Jézust -

taníts meg szólni hozzád
taníts meg hallgatni előtted

hogy ebben a hangban
hogy ebben a csendben

gyökeret verjen és elinduljon bennem

a te tanításod
a kereszténység
a szeretet

kivétel nélkül mindenki felé.

Belső élményeimről hallgatni – bizonnyal ez az egyetlen helyes magatartás. Mégis tény: sok mindent kibeszél szívem titkaiból magatartásom és életem. Ezt nem is kifogásolod. Sőt! Bár azt tudnám életemmel a világnak tudtára adni – önkéntelenül is –, hogy megigézett a te szereteted és az én igazi hazám immár a mennyben van.

Hallgatásban és csöndben növekszik az istenes lélek minden erényben, és ott tanulja meg a Szentírás titkait. Ott találja fel a könnyek kútforrását, amelyben minden éjjel megmossa és tisztogatja magát, hogy annál bizalmasabban társaloghassék Teremtőjével, minél távolabb van a világ zajától.

Kempis Tamás

Korondi F. János

Elmélkedések

/RÉSZLET/

I.

Ma reggel, a harmatban kerestelek! Ott gyöngyöztél, Uram, a tarlón, és én újra láthattalak!

Millió cseppben ragyogtál! Kék voltál, és fehér és derűs meg tiszta. Ekkor tettem fel magamban a kérdést, hogyan is létezhetsz Te, az Örökkévaló mindenben, még az Idő kezdete előttről?!

És ki vagyok én, aki érezlek és látlak, de tisztátalan szemmel figyellek, és bűnös lélekkel férkőznék Hozzád?!

Megérted, ugye, gagyogásom is, amikor csak úgy, magamban, titokban szólongatlak, Kegyelmes Istenem?!

II.

Csend van, és újra lehajoltál hozzám! Megnyugodtam, mert megsimogattál, pedig tudod, érdemtelen vagyok!

Mondd, honnan van Benned annyi jóság és akkora erő a vigasztaláshoz?!

Neked, Uram, nem szokott semmi fájni?! Ki vagy Te, Őrködő Krisztusom, hogy így belém látsz, honnan gyógyító fényed, amely olykor átvilágít?!

Így beszélgetek most, Veled. Te persze hallgatsz, de érzem, minden panaszomra figyelsz, és gyógyítgatod vakuló szemem, hogy láthassalak, csodálhassalak, s hogy mindig Veled legyek!

Istenem
színed előtt
kívánok
egyszerűen, csendben,
hallgatagon,
teljes szívemből,
teljes lelkemből,
minden erőmből
jelen lenni.

Mindenki a maga egyénisége szerint, a maga adományaival és gyengeségeivel együtt – ha hűségesen együttműködik az isteni kegyelemmel – képes nagyon mély imaéletet élni. A meghívás a belső imára, a misztikus életre, az Istennel való egyesülésre az imádságban éppen olyan egyetemes, mint a szentségre való hivatás, hiszen egyik nem megy a másik nélkül. Mindebből senki nincs kizárva... A belső ima nincs fenntartva egy kiválasztott lelki elitnek, Jézus megkülönböztetés nélkül minden embernek mondja: Szüntelenül imádkozzatok!

Amikor imádkozni kezdünk, és egyedül vagyunk Istennel, ...soha ne kételkedjünk szerető és befogadó jelenlétében, amivel az imádkozót körülveszi. Aki hozzám jön, nem taszítom el /Jn 6,37/. Jóval azelőtt, hogy megjelennénk előtte, Isten már ott van, mert Ő az, aki találkozóra hívott...

P. Jacques Philippe: Idő Istennek

Keressük az Urat!

Február végén, nagyböjt elején nagy örömben volt részem, ugyanis február 26-tól lelkigyakorlaton vehettem részt Erdélyben. Azért is örültem annyira, mert nagyböjt még nem kezdődött az én életemben lelkigyakorlattal, és még Erdélyben sem voltam.

Kárpátaljáról heten vettünk részt, ugyanis ez egy elég szűkkörű „társaság" volt (kb. 50 ember) az egész Kárpát-medencéből.

A lelkigyakorlat Kolozsváron kezdődött február 26-án, és már első este meglepett a fogadtatás és a bemutatkozás, ismerkedés a Manréza-házban, ahol laktunk, és éreztem, hogy ez nem egy hagyományos lelkigyakorlat lesz. Feltevésem be is bizonyult a végén. Ez egy „laza" lelkigyakorlat volt, nem volt túlzsúfolva előadásokkal, a program tartalmát reggeltől estig minden emberre egyénileg méretezték: az imában, elmélkedésben való szemlélődés, lelkünk mélyének és Isten kegyelmének titkai, ismerkedés ezekkel a titkokkal, amelyek minden emberben különbözően jönnek felszínre a mélyből. És természetesen, minél mélyebre hatolunk gondolkodásunkban, érzéseinkben, lelkivilágunkban, annál mélyebben ismerjük meg Isten mélységét, misztériumát is – közelebb kerülünk hozzá.

Az első napon délelőtt elmélkedés volt, melyet Ottó atya vezetett. A cím: „Az emmauszi úton". Ezután séta, csend, elmélyülés, gondolkodás következett. A délutáni kiscsoportos beszélgetésen még nagyobb meglepetés ért bennünket, amikor a csoportvezetőnk különböző ének, ima, csend segítségével előkészített minket arra, hogy járjuk végig (mindenki személyesen a saját élete eseményeinek felhasználásával) az emmauszi utat. (Hogyan találkoztunk életünk útján Jézussal, milyennek látjuk a tanítványokat). Utána megosztottuk egymással az elmélkedésben felszínre jött élményeket, találkozásokat, majd egyéni kreatív, csendes foglalkozás volt, ahol minden résztvevő gyurma és rajz segítségével igyekezett „bemutatni" saját emmauszi útját. És ez sikerült is mindenkinek.

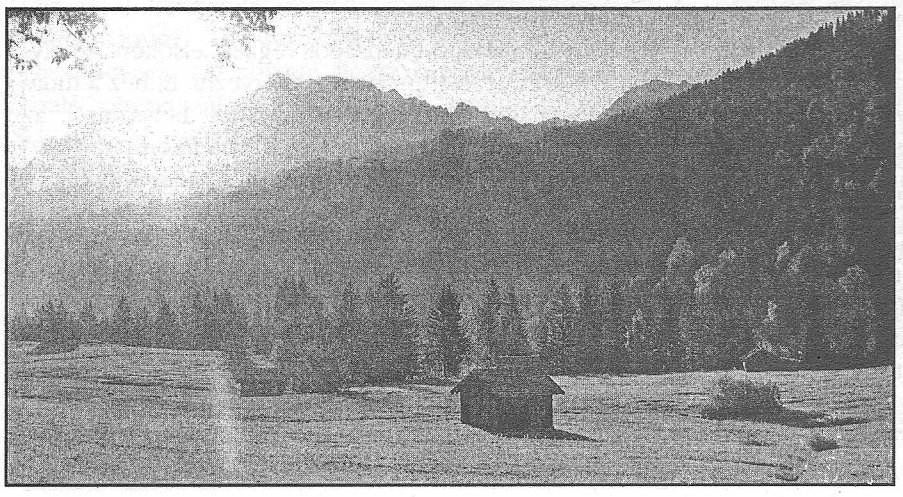
A második nap az imáé volt. Egyéni és közösségi tapasztalat alapján beszélgetés volt az akadályokról az imában. Nagyon jó tanácsokkal láttak el bennünket az ima közben oly sokszor felbukkanó szórakozottsággal kapcsolatban. Megtanítottak minket, hogyan kell mindenért hálát adni, hisz a hálaadás „nagy válasz" Isten ajándékaira.

A délutáni imaműhely célja – Isten műveit szemlélni a Biblián keresztül. A csoportvezető segítségével lépésről lépésre közelebb kerültünk Istenhez az ima, zene, tánc, zsoltárok, szemlélődés által. Minden ember egyénileg élte meg az Úrral való találkozást.

Nem akarom a szót szaporítani, hisz ez csak egy kis ízelítő volt abból, amit mi átéltünk, átéreztünk. Isten kegyelme és az ember akarata szükséges ahhoz, hogy a lelkünk mélyéből feltörjenek az igazi értékek. És feltörnek, csak meg kell hozzá teremteni a kellő „közeget". Ahogy utaztunk haza, azon gondolkodtam, hogy az lenne az ideális, ha az egész életünk egy hosszú lelkigyakorlat lenne. De sok a zavaró tényező a mi nagy (vagy kicsi?) világunkban. Hisz ha ez így lenne, ahogy én azt elgondoltam, akkor jobban odafigyelnénk egymásra, több lenne bennünk a szeretet, többet mosolyognánk, és mindig tiszták, frissek és vidámak lennénk és így dicsőítenénk Istent.

De ezzel még várni kell, hisszük, hogy egy másik világban.

Fudella Magdolna
Nevetlenfalu

Megérte!

Ki megátkozott,
azt is szeretted.
Aki elhagyott,
azt megkerested.
Gazdagból önként
szegénnyé váltál,
szolgáidnak is
magad szolgáltál.
Gyűlölt a világ,
s meghaltál érte,
és nem kérdezted:
- Vajon megérte?
Ahogy szemlélem
gyötrelmes arcod,
hallom, felém is
az a parancsod:
hogy aki gyűlöl,
azt is szeressem,
ki hűtlen elhagy,
azt megkeressem,
eldobva gőgöm
szolgáljak ingyen,
ha szegényen is,
ha egy szál ingben.
Hogy áldjam azt is,
aki megátkoz,
s odaszegezne
a keresztfához,
ha így lesz boldog,
haljak meg érte!
Én se kérdezzem:
- Vajon megérte?

Bodás János

A Passió

Nagyon vártam már az alkalmat, hogy én is megnézhessem a sokat vitatott – agyondicsért vagy földig gyalázott – Passió c. filmet, és örültem, hogy nem sokkal a bemutató után a vászon elé ülhettem, és végigszemlélhettem Krisztus kínszenvedésének legkritikusabb óráit. Igen, végigszemléltem, ugyanis nekem a szemlélődő imához hasonlított leginkább ez a film. A kevés, csak a lényegre szorítkozó szöveg, és a megdöbbentő képanyag hozzájárult ahhoz, hogy magamat is a jeruzsálemi történések színhelyére képzeljem, és végigkísérjem Krisztust szenvedése útján.

Ami legelőször megragadott, az a rendezés pátosz nélküli, hétköznapi, a pillantásokra figyelő módja. Azt hiszem, nem lenne sikere a 21. században egy kegyességtől csöpögő, szelíd Jézus-történetnek. Most, sajnos, ezt a vívódó, megkínzott, vérben úszó Jézust kell bemutatni a világnak, nekünk, hogy élesen, minden mellébeszélést nélkül rákényszerítsen bennünket a felismerésre – mindez értem is történt. Nagyon távol van ez az alkotás a „jézuskázástól", ami degradálja, lealacsonyítja az értünk meghalt Isten fiának tettét, és szembesít a valósággal: milyen az én életem Krisztus tettének fényében?

Miben különbözik ez a film a thrillerektől, ahol szintén számolatlanul hull az emberi vér? Abban, hogy a Jézus-történetben a szenvedésnek értelme és célja van. A gonosz mindenfajta csábítása ellenére Jézus nem tér le az Igazság útjáról, még a szenvedés, fájdalom – ami bennünket, embereket leginkább megriaszt saját életünkben – sem téríti el Őt földi hivatása teljesítésétől. Lényegtelen, hogy ennyi vér hullott-e ki 2000 évvel ezelőtt, vagy egy kicsit kevesebb, ilyen szenvedés volt-e vagy egy kicsit másmilyen, a lényegen nem változtat – Jézus mellettünk döntött, és életével megkérdez bennünket, hogy mi mellette döntünk-e. Ez a kérdés a filmben is ott vibrál.

Mária személye is nagyon megragadott. Ahogyan Jézust kíséri, ahogy jelen van számára, és megérti őt, nagy élmény volt nekem. Van egy pillanat, amikor döntenie kell, végigmegy-e fiával a Via Dolorosán. Már addig is eleget látott, eleget szenvedett, és döntenie kell, Jézus mellé álle újra, vagy elfut, mint a legtöbben. Nem kis vívódás árán megy végül is oda, egyre közelebb ahhoz az emberi roncshoz, akit Fiának nevez, és végig, Jézus haláláig mellette marad.

Mel Gibson filmje nem csak egy film számomra, hanem egy új megoldási kulcs a szenvedéstörténet megértéséhez. Nagyon fontosnak tartom, hogy mindazok, akik megnézik, a film előtt gondolják végig Krisztus szenvedését, tegyenek fel kérdéseket önmaguknak vagy olvassák el valamelyik evangéliumot, mert így lesz közeli, katartikus élmény a film, így lesz talán érthetőbb a Húsvét. Bennem sok kérdés született a film során és után, amelyekre azóta is keresem a válaszokat.

Török M. Orsolya

Emberi szenvedés

A napokban megnéztem Mel Gibson Krisztus Passiója c. filmjét.

Bevallom, nagyon kíváncsi voltam rá, mert már a hamvazószerdai USA-beli bemutatót megelőzően is sokat olvastam róla. Eleinte főleg rosszat: antiszemita, sőt uszító, túl naturalisztikus, sőt brutális; aztán később ezekre cáfolatokat: kimondottan hiteles a bemutatott szenvedés, igaz képet kívánnak nyújtani a szenvedésről.

Számomra nagyon fontos volt ez a film.

Amikor leültem megnézni, elmondtam azt a rövid imát, amit közösségünkben heti találkozásaink alkalmával a szemlélődő imádság előtt szoktunk kegyelemként kérni: hogy jobban megismerjem és megszeressem Jézust. Ezt azért írom le, mert ezt a filmet valóban ahhoz tudom hasonlítani, amikor előveszem az Újszövetséget, elolvasok egy részt belőle, majd csendben szemlélődöm a leírtakon: látom, amint Jézus beszél, tanít, csodát tesz, imádkozik, kísértést szenved. Nagyon jó, amikor sikerül odafigyelnem Krisztus érzéseire és sikerül igazán megértenem, mit akar nekem mondani. Sok kritikus szerint ez a film a brutalitásról szólt, szerintem pedig az értem szenvedő Krisztusról, a szenvedésének átéléséről, megértéséről, ami által a film segít megszeretni Krisztust.

Egyik kritikában azt mondták a filmről, hogy nem hiteles, mert túlzottan az emberi oldalát mutatja a szenvedő Krisztusnak. Szerintem pont ettől hiteles. Isten emberré lett és emberként szenvedett a mi bűneinkért. Jézust ugyanúgy érték kísértések („nincs értelme a szenvedésének, túl nagy áldozat értelem nélkül" – duruzsolja a film elején a Getszemáni kertben imádkozó Krisztusnak a kísértő), ugyanúgy fájt neki is az, hogy magára hagyták (és nem imádkoztak vele a barátai, tanítványai), ugyanúgy fájt neki a testi szenvedés, és átélte a teljes magára hagyatottságot is a kereszten. („Istenem, Istenem miért hagytál el engem?")

Amikor szemlélődő imádságot végzek, elsőként a helyszínt és a környezetet próbálom eltervezni. Ehhez a tudásomat használom: ismereteimet az adott helyszínről, az adott kultúráról. Ezt a legelején végiggondolom, hogy aztán az imádság alatt ne gondolkodjak, hanem szemlélődjek. Sokszor kaptam azon magam, hogy a helyszín és az alakok mellett megpróbálom elképzelni az arám és a héber nyelvet is, hogy még jobb környezetet teremtsek a szemlélődésemnek. Ehhez azonban nincs meg a tudásom. Ez a film ebben is nagy élmény: héberül, arámul és latinul beszélnek a szereplők, és én csak a leglényegesebb mondatok feliratozásából tudom, hogy mit beszélnek. Tényleg szemlélem a történteket. Minden érzékszervem megkapja a „hiteles környezetet", a megfelelő segít-

séget ehhez a szemlélődéshez. (Olvastam, hogy a hitelességgel kapcsolatosan is sok vita volt, hogy ebből-abból a szempontból (nyelv, kosztüm, sb.) hiteles volt-e a film vagy sem. Történészek és nyelvészek is kifejtették véleményüket. Az efféle vitákat szívesen olvastam, mert tanultam belőlük, de a film szempontjából még ezeknek a „komoly" dilemmáknak sem volt számomra jelentősége. Nem zavarta a szemlélődést.

Van a filmben néhány olyan jelenet, ami nem az Újszövetség része. Úgy vélem, ezekkel is a hatást kívánták fokozni. Bevallom, nekem kellett ez a hatásfokozás. Nekem, mint a televíziós és mozis nemzedék értékvesztett és torzult lelkű tagjának, kellenek ezek a segítségek a nagyobb átéléshez. (De jó annak, akinek ez már fölösleges! De jó annak, akinek elég a szeretet tiszta ténye, akinek sikerül a Miatyánkot nap mint nap szívből elimádkoznia és igazán a Szeretet szerint élnie!)

Az egyik ilyen jelenetben Pilátus a feleségével beszél, aki Jézus ártatlanságáról próbálja őt meggyőzni, valamint arról, hogy nem szabad elítélnie, mert ez az Ember szent. Azzal érvel, hogy ez az Igazság, és ezt ő tudja. És az Igazságot mindenki tudja, ott van legbelül, de esetleg nem érdekli, vagy fél odafigyelni rá. Amikor a film után hazaértem és elgondolkodtam azokon a dolgokat, amit a film által átéltem, sokszor eszembe jutott ez a gondolat is, amely teljesen beleillik abba gondolatsorba, ami a film általi szemlélődés kapcsán eszembe jut.

„Megalázta magát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig."(Fil.2,8)

Láttam a Passió c. filmet. Merem mondani, hogy ez a legjobb alkotás, amit eddig a filmszakmában készítettek Jézusról. Hogy mit hozott ki belőlem? Megváltozott a hozzáállásom Jézus szenvedéséhez. Eddig féltem, nem tudtam elfogadni a szenvedését. Sokkal közelebb állt hozzám a Feltámadt Jézus. De éreztem, hogy valami hiányzik. A feltámadáshoz ugyanis csak a kereszten, szenvedésen, halálon keresztül jutunk el. Ezt értettem meg a film nézése alatt. A szenvedésnek igenis van értelme.

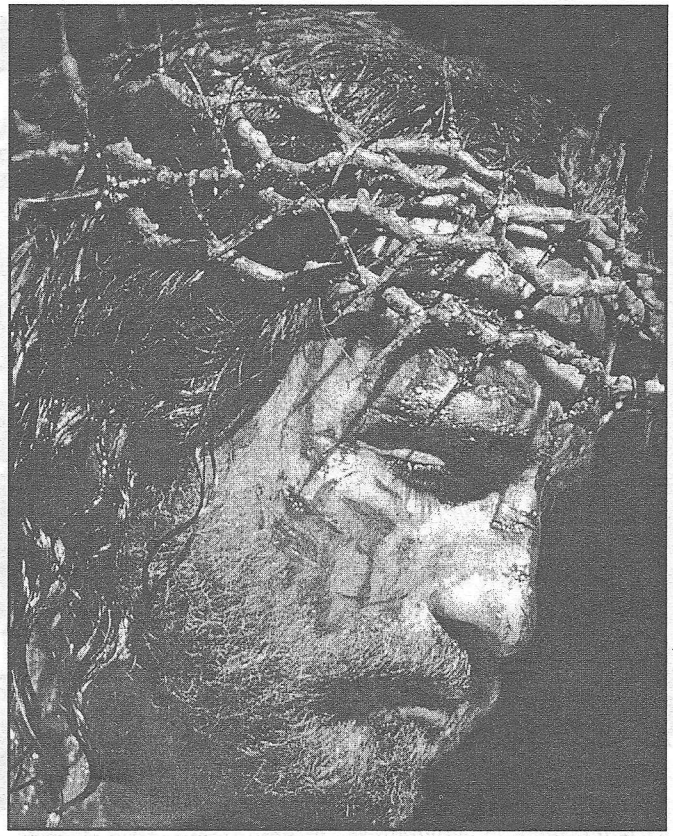
Ez nem „csak" egy film. Ez egy olyan alkotás, mely az igazi keresztutat mutatja meg, melyet Jézus járt végig értünk. Tudatosult bennem, hogy minden kereszténynek, aki követni akarja Jézust, vállalnia kell a saját keresztútját, melyet Jézushoz hasonlóan szelíden, kitartással és a lelkek üdvéért kell végigjárnia egészen a feltámadásig.

Nagyon hiteles a filmben Mária alakítása is. A fájdalmas Szűzanya, aki végigszenvedi egyszülött Fiával a keresztutat...

Őszintén szólva sok mindent nehéz lenne szavakba foglalnom a film kapcsán; ezt a filmet látni kell.

Imádkozom a kedves olvasókért-nézőkért, hogy befogadják Isten üzenetét, melyet a film által mindenki személyesen kap majd.

Dominika

Az ima, a szemlélődés kegyelem. Nem lehet megrendelni. Dolgozni kell érte, áldozatot hozni, de kegyelemből kapjuk. Ebből senki nincs kizárva. Viszont hiába akarnak valakinek ajándékot adni, ha nem hagyja, nem akarja elfogadni.

Nagyon megfogtak a karakterek. Mindenki hiteles volt számomra. Mindenki egy-egy Jézushoz való viszonyulást szemléltetett. Emberi attitűdöket, amelyek közül sokat magamban is megtalálok: gőg, közöny, önzés, gyávaság. Mária alakja külön megfogott. Kiemelkedett a többi karakter közül. Pontosan úgy és azzal, ahogy az egyház tanításai alapján elképzelem. Az anya, aki minden szenvedése és mélységes bánata mellett és ellenére már akkor hisz neki, amikor mások (és köztük a tanítványok is) félelmükben bujkálnak. Benne van a tekintetében az, hogy bár végtelenül meg van rendülve, és bármit megtenne, hogy megállítsa ezt a brutalitást, de tudja, hogy az Úr ezért jött le közénk. Azért testesült meg, hogy Szent Keresztje által megmentse, megváltsa a világot.

Talán az egyik általános jelző, amivel ma nagyon sokan ezt a filmet illetik (sőt, sok helyen így is reklámozzák), hogy „a botrányos Jézus-film" vagy „Mel Gibson botrányos Jézus-filmje". Gondolkodtam ezen a jelzőn. Kicsit ismerős is volt ez a hasonlat. Aztán beugrott Pál apostol gondolata a keresztről: „A zsidók csodajeleket kívánnak, a görögök bölcsességet követelnek, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg balgaság, meghívottaknak azonban, akár zsidók, akár görögök: Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége."

Teljes szívből ajánlom mindenkinek ezt a filmet. Számomra hatalmas kegyelem volt a nagyböjti időben.

F. Gy.

IV. Férfi Cursillo Kárpátalján

A Cursillo spanyol eredetű szó, kis vagy rövid tanfolyamot jelent. Csütörtök estétől vasárnap estig tartó rövid együttlét bentlakással, ahol papok és világiak a katolikus hit lényeges igazságait és életformáit mutatják be, nemcsak előadással, hanem beszélgetésekkel, életpéldákkal. A három napban Jézus személyére és tanítására összpontosítjuk erőinket. A résztvevőknek a keresztény igazságok átélt ismeretét nyújtja, és vágyat ébreszt bennük az Egyház szolgálatára. A Cursillo nem csupán ismeretet, tudást akar átadni, hanem a hit élményét kínálja. Ehhez szüksége van a résztvevők egész lényére, szívére, lelkére. A Cursillo lényegéhez tartozik a szentmise, a közös imádság, a dialógus, a munkatársak személyes tanúságtétele, az öröm. A Cursillo nem lelkigyakorlat, hanem elsősorban együttlét, melyben legfontosabb a közös imádság és beszélgetések.

2004. március 11.-14. között Munkácson, a Pákh-házban rendezték meg a IV. Kárpátaljai férfi Cursillót. A kurzuson 24 kárpátaljai és 5 magyarországi férfi vett részt, Babály András és Takács Géza atyák vezetésével. A program elég feszített volt, mégis feltöltődést éreztem.

Az előadások és tanúságtételek őszinte, mély istenhitet, istenkeresést tükröztek. Az együtt imádkozó, vidám keresztény emberek látványának hatása elsöpörte a gátlásokat, a belső falak lassan leomlottak, a görcsös feszültség helyét felszabadult öröm vette át. Éreztem, hogy őszintén önmagam tudok lenni, nem kell álarcokat viselnem, egymásnak feszülő elvárásoknak megfelelnem. Mertünk nevetni, és sírni is.

Nekem megújult lelki békét adott a Cursillo. Ennél fogva őszintén tudom javasolni mindenkinek, hogy ha módja van rá, vegyen részt rajta, ne sajnálja azt a három napot, többszörösen megtérül. Nem a sok munkától, pörgéstől, lótástól-futástól leszünk boldogok; nem mi vagyunk a szombatért, hanem a szombat van az emberért. Az Istennel való személyes kapcsolat az, ami megnyugvást, igazi örömet tud adni. És ebből a megnyugvásból, örömből kiindulva más színt kap minden: a családunk, a munkánk, a kapcsolataink. Tudunk majd örülni nekik. Ez pedig ebben a megbolydult és feje tetejére állt világban felbecsülhetetlen kincs.

Jelentkezzetek ti is!

de colores

Legközelebbi Cursillo-alkalmak:

férfiaknak május 20-23.
nőknek június 10-13.

Egy álom, mely valóság lett...

Cigány közösségi ház megáldása Koncházán

Hat évig álmondtunk a koncházi roma testvérekkel egy közösségi házról a táborban.

Álmunk nem maradt álom, hanem Isten kegyelméből és szeretetéből valóság lett mindnyájunk örömére.

Elérkezet a várva-várt nap. 2004 február 29-én a koncházi roma tábor lakóinak, és mindnyájunknak örömére Majnek Antal püspök úr és plébánosunk, Mészáros Domonkos atya fölszentelték a közösségi házat.

Az első boldoggá avatott cigány, Ceferino Giménez Malla nevét kapta a ház. Mindnyájunk szívét öröm és boldogság töltötte el a püspök atya prédikációja alatt. Örültünk az együttlétnek, az agapénak, és egymásnak is örültünk. Tudtuk, hogy csak a szeretet képes így összekötni az emberek szívét, és ezt igazolta Pál apostol Szeretet-himnusza, amit Lakatos Ibolya és 14 éves unokája, Tibor mondtak el.

Ebben a közösségi házban méltó helye van az imádságnak, felnőttek és gyerekek hitoktatásának, és helyet kapot az iskola is, amit birtokukba vettek az első és harmadik osztályos roma gyerekek.

Köszönjük Urunk, hogy álmodhatunk, és az álmunk a te kegyelmedből és szeretetedből valósággá vált!

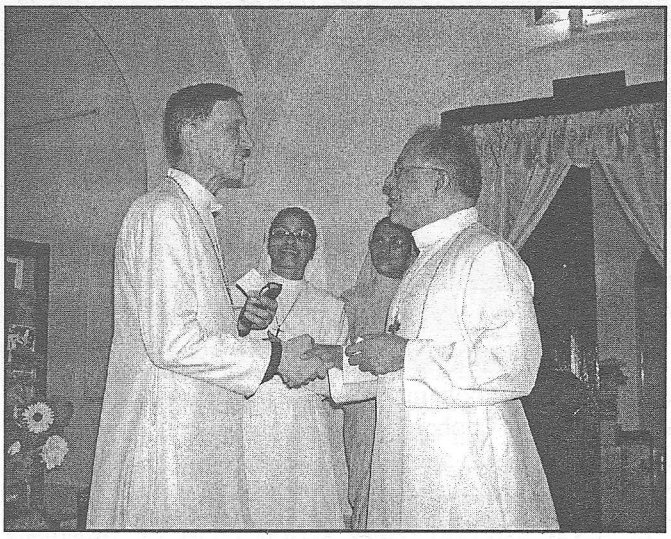
Béres Ágnes hitoktató, roma pasztorátor

Az egyház tavasza Indiában

Majnek Antal püspök beszámolója indiai látogatásáról

1. rész

Ez év januárjában Majnek Antal püspök atya Margaritha Valappila nővér meghívására lelkigyakorlaton és zarándoklaton vett részt India legdélibb államában, Keralában, Trichur városában. Margaritha nővért sokan ismerik Kárpátalján is, a múlt nyáron Ungváron tartott lelkigyakorlatot. Most egy német csoporttal indult szülőföldjére zarándokútra és lelkigyakorlatra. A püspök atya hazatérve lelkesen számolt be az ottani virágzó egyházi életről és egyéb élményeiről. Ezekből a beszámolókból adunk most közre egy válogatást.

Találkozás a Trichur-i püspökkel

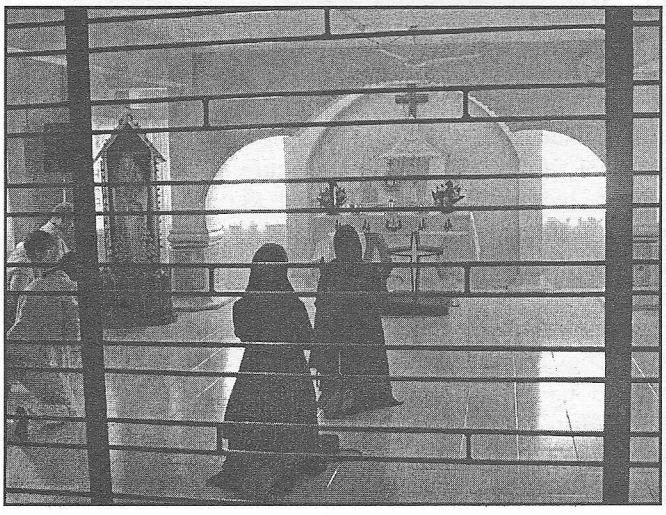
Frankfurtból nyolc órát utaztam Dubaiig. Itt már nagyon meleg volt, a havas európai januárból hirtelen a nyár közepébe kerültünk. Hajnalban indultunk tovább Indiába, ahol Kochin város repülőterén értünk földet. Az egyik első látvány a régi autók, és a rengeteg riksa volt. (A riksa fedett, háromkerekű motoros tricikli). Nagyon meleg volt, állandóan 30 fok körül volt a hőmérséklet, a páratartalom pedig 90%. Pedig ez náluk a téli időszak...

Trichur-ban, a szállodában szimpla ablak volt a szobákban, ami egyáltalán nem zárt, és reggel 5 órától éjfélig elképzelhetetlenül nagy zaj jött be az utcáról. Azt figyeltem meg, hogy ott a közlekedés alapja az, hogy a gáz meg a fék helyett mindenki folyton a dudát nyomja.

A forgalom nagyon sűrű ebben a városban, de állítólag mindenhol. A lámpákat pedig ott sem sietnek bekapcsolni, úgy, mint nálunk.

A megérkezés délutánján elmentünk a közeli bazilikába. Ez volt az első nagy élményem. Hatalmas ez a bazilika, – ez Ázsia legnagyobb temploma – a hosszú, nagy templom oltára mögött pedig egy kis kápolna volt, ahol folytonos szentségimádást tartanak. Az emberek ülve, állva, feküdve, mindenféle pózban, teljes csöndben imádkoztak, ki rózsafüzérrel, ki Bibliával a kezében, többnyire

Csendes szentségimádás

férfiak. Számunkra, akik először voltunk ott, leírhatatlan élmény volt. Olyan felszabadultan, szépen imádták az Urat ezek az emberek, hangtalanul, hogy elmondhatatlanul magával ragadott minket. Biztos voltam benne, és vagyok most is, hogy itt van az Indiában olyannyira élő, virágzó egyháznak a szíve, a központja, ebben a csendes adorációban.

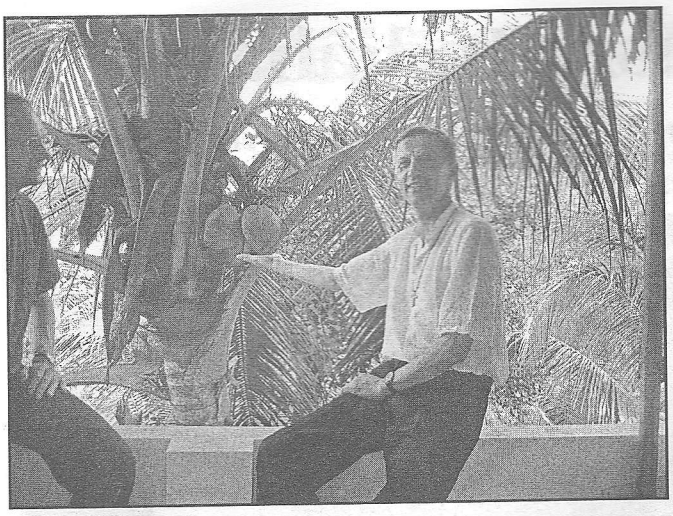
Rengeteg szerzetesrend van Keralában, olyan sok, hogy már nem győztem számolni. Csak klarisszából van ötezer, a többiből is több ezres a létszám. Legtöbb rend indiai alapítású. Klasszikus rendek szerzeteseiből keveset láttam, de kapucinus ferencesek sokan vannak. Világi pap olyan sok van náluk, hogy misszióba is tudnak küldeni belőlük az egész világba.

Az itteni katolikusok legnagyobb része szír-malabár rítusú, római katolikus nagyon kevés van. Egyetlen római katolikus templomot láttam, és nagy örömmel vettem, hogy Szent Antal a titulusa.

Találkoztam a Trichur-i püspökkel is. Ő is, mint minden pap, fehér reverendában jár. Amíg ott voltam, én is kaptam egy fehér reverendát, ami nagy segítség volt a trópusi hőségben.

A püspökségi kert egy nagy park, különféle érdekes virágokkal, fákkal. A püspökség épületén kívül nővérek háza, szerzetesek háza és lelkigyakorlatos központ található benne.

Bárhová mentünk, erdőbe, városba, mindenhol nagyon sok kókuszpálmát láttunk. Ennek a fának minden részét fölhasználják. Egy jó kókuszpálma, amit szépen öntöznek, gondoznak, havonta 30-40 kókuszdiót terem, és folyton nő rajta az újabb termés. A kókuszdió belseje fogyasztható, a külsejét pedig mindenfélére használják: fonalat, papírt, ruhát készítenek belőle.

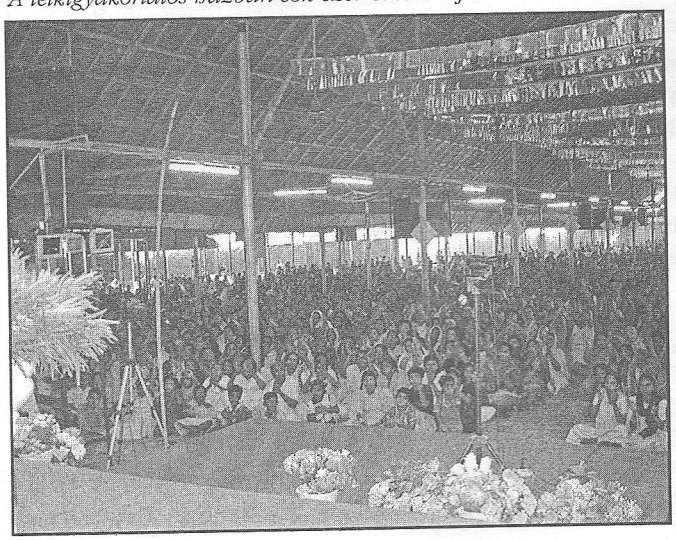
Ilyen a kókuszpálma

Egyszer, amikor a püspökség körül sétáltam, benéztem egy házba. Gondoltam, milyen érdekes, olyan, mintha kolostor volna. Valóban nővérek laktak ott, akik be is hívtak a házba. Csak annyit árultam el, hogy pap vagyok. Amikor meglátták a kezemen a püspöki gyűrűt, rögtön olyan izgatottak lettek, hogy rohantak a főnöknőért, én meg alaposan zavarba jöttem ettől a nagy figyelemtől. Ők voltak a Szent Márta nővérek, akik nyomdát tartanak fent. Náluk is, mint mindenhol, olyan szép, nemes egyszerűséget tapasztaltam: nagyon szép minden, de semmi felesleges nincs.

Láttunk egy érdekes felvonulást; Kerala iskolás gyerekei vonultak fel egyenruhájukban. Minden iskolának megvan a saját egyenruhája, és mindegyik büszke is rá. A lakosságnak kb. 25%-a katolikus keresztény, a katolikus iskolák viszont az iskolák 60-70%-át teszik ki. A katolikus iskolák a szegények számára vannak, akik nem tudnak tandíjat fizetni az állami iskolákban. Sok muszlin, hindu, vagy protestáns keresztény is jár ezekbe az iskolákba.

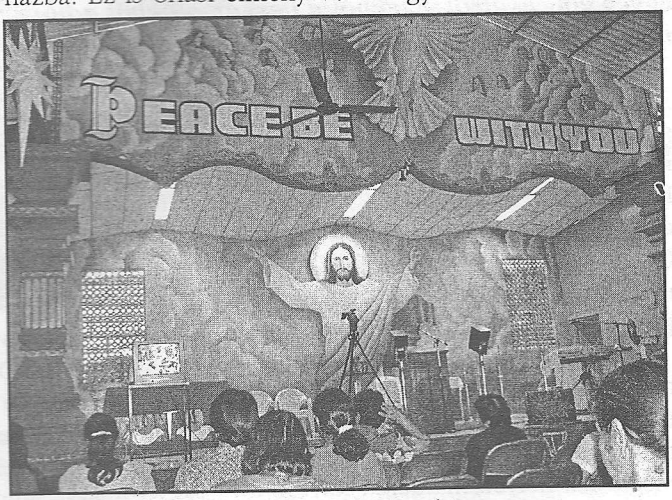
A városi közlekedés először egyenesen riasztó volt számomra. Rendőr néha volt, de akkor is csak dísznek, mert semmit nem irányított. Csak riksákkal lehet ott könnyen közlekedni. Pl. egy szűk sikátorba nyugodtan bemegy az autóbusz, amikor pedig látja, hogy három riksa is jön vele szembe. A technika csodája, hogy mégis elférnek egymás mellett, vagy a házfalak vannak gumiból, mert egyik jármű sem megy hátra; sokszor bedugul az utca, fél órát tolatnak oda-vissza, mire mindenki tovább tud menni. És ezt minden nap vagy százszor eljátszszák. Viszont mindenki türelmesen kivárja, amíg megoldódik a helyzet, nincs szitkozódás, és állítólag ritka a balesetet is.

A lelkigyakorlatos házban sok ezer ember elfér

Több helyen voltunk hatalmas lelkigyakorlatos házakban, ahol sok ezer ember jön össze. Bambusznád és kókuszpálma tetőt állítanak fel cölöpökre, és már meg is van a lelkigyakorlatos csarnok. Falakat nem is kell építeni, hiszen úgyis mindig meleg van.

Ellátogattunk a Jeruzsálemnek nevezett lelkigyakorlatos házba. Ez is óriási élmény volt. Vagy tízezer ember elfér egy ilyen hatalmas csarnokban, egész nap ott vannak a lelkigyakorlaton. Mi éppen a szentmise utáni hálaadásra értünk oda, ami félelmetesen gyönyörű élmény volt számomra. A pap bekiabálta, hogy „alleluja!" Vagy: „Praise the Lord!" (Dicsérjük az Urat!) A jelenlévő tízezer ember maximális hangerővel kiáltotta vissza: „alleluja!", „Praise the Lord!" Majd megismételték ugyanezt kétszeres, majd háromszoros hangerővel. Arra gondoltam, jó, hogy nincsenek falai a lelkigyakorlatos háznak, mert komolyan ledőltek volna. Az jutott eszembe, hogy az utolsó ítélet napján az üdvözültek is valahogy így fogják kiáltani, hogy Jézus a király, Jézus az Úr!

Mindenhol ki volt téve a feltámadt Jézus képe

Azután pedig jöttek a beszámolók. A lelki nap végén mindig tanúságtételek következnek arról, kik kaptak különböző adományokat és kik gyógyultak meg. Hosszú sorban álltak az emberek, akik előrementek és beszámoltak arról, ami velük történt. Volt, aki egy-két mondatban, volt, aki tízben számolt be, ki sírva, ki nevetve, és a hívek mindegyik után lelkesen dicsérték az Istent.

Majdnem mindenhol ki volt téve egy gyönyörű, hatalmas Jézus-kép, amelyet mindenki láthatott. Az Oltáriszentség hatalmas, a nálunk szokásosnál sokkal nagyobb volt, hogy mindenki láthassa. Miközben az egyik pap megáldotta vele a tömeget, a másik teljes erővel fújta a tömjénfüstöt az Oltáriszentségre, az Úr Jézusra. Az egész tömeget beborította az illatos füst.

(Folytatjuk)

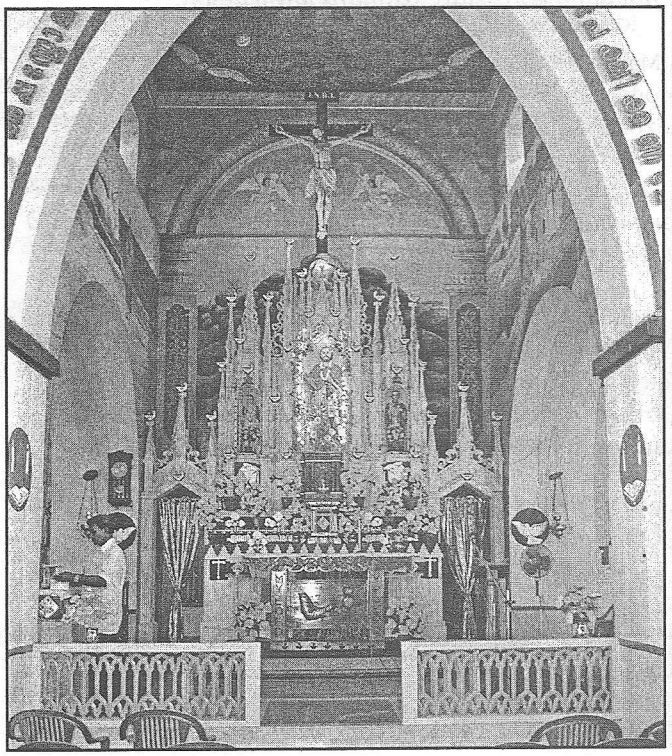
A Szír-Malabár Katolikus Egyház

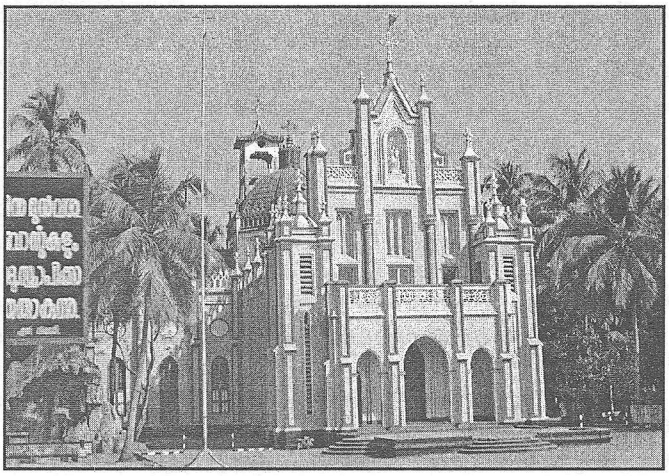
Katolikus egyházunk gazdagabb és színesebb, mint gondolnánk. Mi csak a latin és a görög rítust ismerjük, ám a katolikus egyházban húsznál több nagyobb rítus található. Ebben a lapszámunkban az előző cikkben említett szír-malabár rítust mutatjuk be:

Ezen egyház tagjai azoknak a Tamás-kereszténységnek a közvetlen leszármazottai, akikkel a portugálok 1498-ban az indiai Malabár-part (ma Kerala állam) felfedezésekor találkoztak. Ez a csoport teljes közösségben volt a perzsiai Asszír Egyházzal, mely a nesztoriánus eretnekségből származott Az országukba érkező portugálokat a malabárok keresztény testvérként, s Róma egyházának képviselőiként fogadták, akiknek különleges státuszát a századokon át tartó elszigeteltség mellett is folyamatosan elismerték.

Mégis, a portugálok számára nehéz volt elfogadni a helyi malabár hagyományok legitimitását, és a latin gyakorlatot kezdték ráerőltetni a Tamás-keresztényekre. Egy 1599-ben Diamperben tartott szinóduson – melyen a portugál Goa érsek elnökölt – az ilyen latinizáló törekvések száma még inkább megnövekedett, mely magába foglalta a portugál püspökök kinevezését, a liturgiában történő változtatásokat, a római liturgikus öltözékek használatát, és a klerikusok számára a cölibátus követelményét.

Ez a folyamat széleskörű elégedetlenséget váltott ki, mely azzal a határozattal érte el tetőpontját, melyben 1653-ban a malabárok többsége szakított Rómával. VII. Sándor pápa karmelita szerzeteseket küldött a malabárokhoz, hogy a problémára orvoslást találjanak. 1662-re az elszakadtak többsége újra közösségre lépett a Római Katolikus Egyházzal.

Az európai karmeliták, mint püspökök 1896-ig szolgáltak a Szír-Malabár Egyházban, amikor is a Szentszék három apostoli vikariátust alapított a Tamás-keresztények részére szír-malabár püspökök vezetésével. A negyedik vikariátust 1911-ben hozták létre, 1923-ban pedig XI. Piusz pápa egy teljes szír-malabár katolikus hierarchiát állított fel.

Az új autonómia egy erőteljes újjáéledést indított el az egyházban. Amíg 1876-ban a hívők száma csak 200 000 körül volt, addig 1931-re ez a szám megkétszereződött. 1960-ra közel 1,5 millió hívőt tudhat magáénak ezen egyház, s már számuk meghaladja a 3 milliót. Papjaik mind cölibátusban élnek. Nagyon sok papi hivatásuk van, s emellett 21 000 rendi nővér tagja a 16 különböző kongregációnak, melyből 5 pápai jogú. Szemináriumok Alwaye, Kottayam, Satna, Bangalore és Ujjain városokban találhatók.

1934-ben XI. Piusz pápa liturgikus reformot indított útjára, melynek célja az amúgy is erősen latinizált szír-malabár rítus keleti jellegének a visszaállítása volt. Az eredeti kelet-szíriai forrásokból visszaállított Szent Liturgiát XII. Piusz pápa 1957-ben hagyta jóvá és 1962-ben vezették be.

Mégis, amikor 1985-ben a Keleti Kongregáció az 1962-ben bevezetett rítus főbb vonalait újra megerősítette, a reform nagy ellenállásba ütközött. A Szír-Malabár Egyházak többsége még mindig használ egy olyan rítust, amely külsőségekben alig különbözik egy latin misétől. A szír-malabár és az indiai római katolikus egyház közötti kapcsolat gyakran feszültségekkel teli volt, a Szír-Malabár Egyház joghatóságának India más részeire való kiterjesztése miatt, mely a malabár emigráltak pasztorális gondoskodása miatt vált szükségessé. 1987-ben a Szentszék egész India területén alapított szír-malabár egyházmegyéket, még ott is, ahol már latin egyházmegyék léteztek.

Elhelyezkedés: India déli részén, különösen Kerala államban

Székhely: Ernakulam, India

Hívők száma: 3 370 000

Forrás: Görög Katolikus Szemle

Hazai Hírek

Február 23. – Taize-i imaóra volt Ungváron a római katolikus templomban.

Február 25. – Gitáros szentségimádást tartottak fiatalok számára Munkácson, a székesegyház melletti kápolnában.

Február 25. – Beérkeztek az V. Egyházmegyei Hittanverseny I. fordulójának dolgozatai. A hittanversenyre egész Kárpátaljáról 24 csapat jelentkezett a fiatalabb korosztályból, és 20 csapat az idősebb korosztályból.

Március 3. – Taize-i imaórákat tartottak Munkácson a kápolnában, és Sislócon a római katolikus templomban.

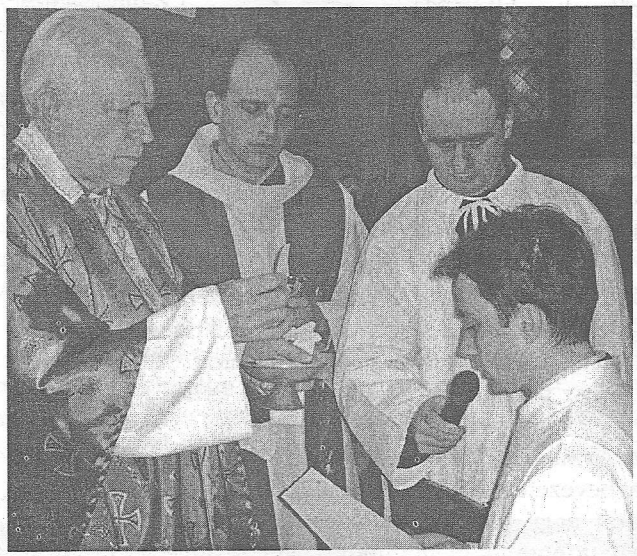
Március 5-7. – Mécs-lelkigyakorlat volt házaspároknak Ungvár-Radváncon, a Szent Gellért Kollégiumban.

Március 7. – Ifjúsági szentmise volt Ungváron, melyet Stanco Attila técsői káplán celebrált. A szentmisén mintegy 150 fiatal vett részt a járás különböző falvaiból. A fiatalok a szentmise után közös agapén vehettek részt.

Március 12. – Taize-i imaórát tartottak Csapon, a római katolikus templomban.

Március 11-14. – Munkácson megrendezték a IV. Kárpátaljai férfi-Cursillót, melyen 24 kárpátaljai és 7 magyarországi személy vett részt.

Március 25-28. – Megtartották a IV. Kárpátaljai női Cursillót Munkácson.

2004. március 28-án vasárnap a budapesti Mária utcai Jézus Szíve templomban letette egyszerű örökfogadalmát Petrovics László, aki már harmadik éve a magyarországi jezsuita rendtartomány novíciusa. A bensőséges ünnep szentmise keretében történt, amelyet P. Nemesszeghy Ervin, a magyar jezsuita rendtartomány vezetője celebrált. A fogadalomtételen jelen voltak László szülei és húga, egykori plébánosa, Bohán Béla atya és két beregszászi barátja, valamint rendtársai és a hívek sokasága. A szentmise utáni agapén lehetőségünk volt személyes találkozásra, illetve beszélgetésre neves jezsuita atyákkal.

Kérjük Isten áldását Petrovics László hivatásának kibontakozására!

Magyari Erzsébet a Pro Ecclesia Hungariae-díj idei kitüntetettje

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2004. március 3-án a Pro Ecclesia Hungariae-díjban részesítette Magyari Erzsébetet, aki a ferencesek harmadrendjének tagja. A kitüntetéssel a konferencia tiszteletét és köszönetét kívánja kifejezni azért, hogy vallási elkötelezettségből fakadó széles körű tapasztalataival és jogi szaktudásával az elmúlt évtizedek során nagyon sok segítséget nyújtott a magyarországi szerzetesközösségeknek és plébániáknak, valamint a határon túli magyar közösségeknek. Magyari Erzsébet Majnek Antal püspök kérésére 1996-ban létrehozta a Kárpátalja Hitéletéért alapítványt, mely nevéhez híven egyházmegyénk hitéleti programjainak egyik fontos támogatója.

Cigánykonferencia Bártfán

2004, márciusában cigányokkal foglalkozó konferenciát rendeztek a szlovákiai Bártfán (Bardejov). Kárpátaljáról Béres Ágnes cigányokkal foglalkozó hitoktató vett részt rajta. A találkozóra egész Európából érkeztek résztvevők. A konferencia mottója a következő volt: „Szavak, melyek közelebb hoznak, szavak, melyek elválasztanak", a téma pedig a cigányok és „gádzsók" közötti párbeszéd volt.

Felhívások

Április 17. VIII. Ifjúsági Találkozó lesz Gálocson. Bővebb információt a helyi atyáktól, referensektől lehet majd kapni.

Április 23-24. Az Egyházmegyei Hittanverseny döntője a fiatalabb korosztály számára Munkácson.

Május 1. Cursillósok számára lesz Ultreia Munkácson. A program 9.00 órakor kezdődik szentmisével a székesegyházban. Minden cursillós testvért szeretettel várunk!

Május 8. Ifjúsági szentmise lesz Ungváron, a plébániatemplomban. A szentmise után Sillye Jenő koncertje várja a résztvevőket.

Május 9. „Törd meg kenyered az éhezőkkel" mottóval jótékonysági koncert lesz a négy történelmi egyház részvételével Munkácson, 17.00 órai kezdettel a székesegyházban. A koncert bevétele a munkácsi Szent Erzsébet Karitász szegényeinek étkeztetését fogja szolgálni.

Május 22. A VI. Kárpátaljai Egyházzenei Találkozóra kerül sor Munkácson, a székesegyházban.

Május 20-23. Cursilló lesz férfiaknak Munkácson, a Pákh-házban. Jelentkezni az Egyházmegyei Szervező Irodában lehet, a 8-231-54670-es telefonszámon. Jelentkezési határidő: május 15.

Taize-i imaórák

Április 7. Sislócon, a római katolikus templomban, 17 órai kezdettel, valamint Munkácson, a székesegyház melletti kápolnában 18 órakor, az esti szentmise után.

Április 19. Ungváron, a római katolikus templomban, 17 órai kezdettel.

Április 21. Csapon, a római katolikus templomban, 17 órai kezdettel.

Május 5. Munkácson, a székesegyház melletti kápolnában 18 órakor, az esti szentmise után.

Május 5. Sislócon, a római katolikus templomban, 17 órai kezdettel.

Május 14. Csapon, a római katolikus templomban, 17 órai kezdettel.

Május 26. Ungváron, a római katolikus templomban, 17 órai kezdettel.

Hívunk mindenkit, nemzetiségre és felekezetre való tekintet nélkül.

Szentségimádás ifjúsági énekekkel

Április 13. Ungváron, a római katolikus templomban, az esti szentmise után.

Április 21. Munkácson, a székesegyház melletti kápolnában 18 órakor, az esti szentmise után.

Május 11. Ungváron, a római katolikus templomban, az esti szentmise után.

Május 19. Munkácson, a római katolikus kápolnában, az esti szentmise után.

Mindenkit nagy szeretettel hívunk és várunk!

Önismeret – mindenkinek
Ismerd meg Önnmagad!

Önismereti csoportfoglalkozásokat tartunk az alábbi időpontokban Munkácson, a Nedeczey u. 20. sz. alatt lévő Munkácsi Magyar Nyelvű Líceum épületében. Ezen alkalmak során a résztvevők a pszichodráma módszerével, játékos formában dolgozzák fel az aktuális témában megélt élettapasztalataikat.

2004. május 8.
Téma: pénz, hatalom, birtoklás

2004. június 5.
Téma: életünk szerepei, női és férfi szerepek

2004. június 19.
Téma: agresszió, bűn, bűntudat

Szeretettel várunk minden 25-50 év közötti pedagógust, hitoktatót, papot, orvost és minden érdeklődőt, akik úgy gondolják, hogy önnmaguk helyesebb megismerésével életükhöz és munkájukhoz segítséget kaphatnak. Az együttlét mindhárom alkalommal reggel 9 órától 18 óráig tart, egy órás ebédszünettel. Étkezésről mindenki maga gondoskodik. A részvétel ingyenes. Jelentkezés a foglalkozásokon, személyesen.

Az egyes alkalmak egymástól függetlenek, külön-külön is részt lehet venni rajtuk.

A foglalkozásokat Babály András atya, mentálhigiénés szakember vezeti.

Papi és szerzetesi hivatás iránt érdeklődők figyelmébe!

Várjuk azon fiatalok jelentkezését, akik papi, ill. szerzetesi hivatást éreznek magukban. Bátran fordulj plébánosodhoz vagy a közeledben élő szerzetesekhez eligazításért, vagy jelentkezz Munkácson a püspökségen. A papi ill. szerzetesi életre jelentkező fiataloknak lehetőségük van arra, hogy egy-két éven keresztül kötelezettség nélkül ismerkedjenek az adott rend életével, miközben a rendházban, illetve valamelyik plébánián laknak.

A püspökség címe: 89600 Munkács, Mira u. 15. Telefonszáma: 8-2-31-54670, 54671.

Gianna Beretta Molla szentté avatása

Február 19-én II. János Pál pápa rendes nyilvános konzisztóriumot tartott, amelyen a jelenlévő bíborosok és főpásztorok többek között Boldog Gianna Beretta Molla szentté avatásáról döntöttek.

Boldog Gianna Beretta Molla 1962-ben, 39 éves korában tudatosan vállalta a halált, hogy életet adhasson negyedik gyermekének, Gianna Emmanuelának. Rómában a közelmúltban templomot szenteltek Boldog Gianna Beretta Molla, az önfeláldozó családanya emlékének.

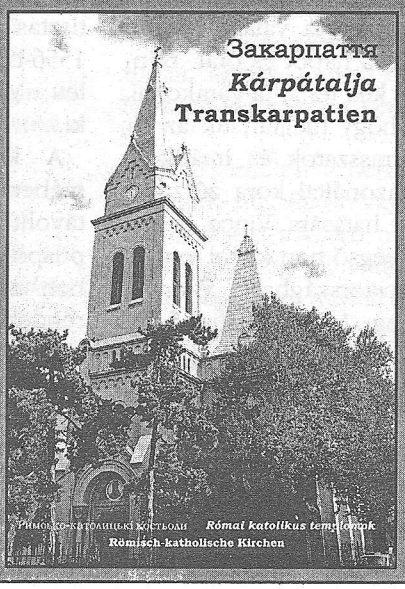
A szentté avatásra május 16-án, vasárnap kerül sor.

VR/MK

(Lapunk 2001. évi 3. számában kétoldalas cikk található Gianna Beretta Molla életéről)

Megjelent

a *Kárpátalja. Római katolikus templomok* c. könyv a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye kiadásában. A könyv színes és fekete-fehér képeken mutatja be templomainkat és azok rövid történetét. A kiadvány a plébánosoknál kapható.

Áprilisi szentek

Ferreri Szent Vince O.P.
Ünnepe: április 5.

Vince 1350 táján született Valenciában. 1367-ben belépett a domonkos rendbe. Nagyra becsülték tudománya, a betegek iránti részvéte, okos tanácsai és példás életmódja miatt. A nyugati egyházszakadás idején lépett fel mint a hit rendíthetetlen hirdetője. Tanulmányai befejeztével Valenciában a Szentírás-magyarázat tanára lett. Mint szónok a szó, az imádság és a példa minden eszközével igyekezett az embereket megragadni. Életmódjának szigorúsága minden vitán fölül álló tekintélyt szerzett neki. Erkölcsi követelményei tudatosan magasak voltak. A hit dolgában kérlelhetetlen volt. Mégis számos hálás híve követte hűségesen egyik helyről a másikra. Apostoli hithirdetőként bejárta Skóciát és Írországot. Fáradhatatlanul prédikált, gyóntatott, térített pogányokat, eretnekeket és hitükben lanyhákat. Tartósan hatott a lelkekre az Antikrisztus és a világ vége jöveteléről szóló prédikálása. Prófétának tartották. Az istenfélelem, amely őt teljesen átjárta, átragadt hallgatóira. De nem a félelemkeltés volt számára a végcél: tudta, hogy a félelemnek a szeretetben kell föloldódnia és szeretetté kell válnia. Ezért Vincének nem volt kizárólagos témája a végső idők rettenetessége. Kézzel leírt prédikációiban fölvetette a kérdést, hogy mikor jön el az Antikrisztus. Nagyon józan volt a válasza: senki sem ismeri azt a napot és órát. Bűnbánó lélekkel kell tehát rá várakozni. Az a döntő, hogy megtartsuk az Úr intelmét: „Virrasszatok és imádkozzatok!" Mindazonáltal kora zűrzavaros viszonyai hatására Vince hajlott arra, hogy a végső nap közel van.

Észak-Franciaországban, Vannesban halt meg 1419. április 5-én. 1455-ben III. Callistus pápa Ferreri Vince prédikáló testvért fölvette a szentek sorába.

Szent Anzelm püspök, egyháztanító
Ünnepe: április 21.

1033-ban született Olaszországban. Elég korán hajlamot mutatott a szerzetesi életre. Bencés kolostorba lépett, 1078-ban apát lett. Hódító Vilmos angol király innen hívta meg, és 1093-ban a pápa Canterbury-i érsekké nevezte ki. Ezután az Anglia királyaival vívott kemény harcok évei következtek. II. Vilmos Anzelm minden reformtörekvését gáncsolta, és vonakodott II. Orbán pápa elismerésétől. Magatartása már 1097-ben arra kényszerítette Anzelmet, hogy Rómába utazzon. Ekkor következett első száműzetése: csak 1100-ban térhetett vissza Angliába. 1103-ban újból száműzték. Érseki székét 1106-ban foglalhatta el újra. Három évre rá, 1109. április 21-én halt meg. Eredeti gondolkodású és igen termékeny író volt, azért alkalmazza rá az Egyház a Szentírás szavait:

Szólásra nyitotta ajkát az Egyházban, a bölcsesség és az értelem lelkével töltötte be őt az Úr, a dicsőség ruháját adta reá!

Szent V. Pius pápa
Ünnepe: április 30.

Ghislieri Mihály volt a neve, és a piemonti Boscóban született 1504. január 17-én. 14 éves korában belépett Szent Domonkos rendjébe. 1528-ban Bolognában pappá szentelték. 1550-ben Rómába rendelték a római inkvizíció általános biztosának. A főinkvizítor a szigorú Caraffa bíboros volt, akinek vezetése alatt minden erejét a hit és az erkölcs tisztaságának szolgálatára szentelte. 1556-ban Caraffa IV. Pál néven pápa lett, Mihályt főinkvizítorrá nevezte ki.

A következő pápa, IV. Pius szemében kegyvesztett lett, a pápa eltávolította Rómából, és Mondovi püspökévé tette. A mellőzés éveiben mint püspök a Trienti Zsinat rendelkezéseinek megvalósításán fáradozott. 1566. január 7-én a bíborosi testület őt választotta pápának. Az V. Pius nevet választotta. Pápaként is úgy élt, mint egy szegény és igénytelen dominikánus. Ugyanazt a szigorúságot és lemondást, amelyet magától megkövetelt, elvárta munkatársaitól, sőt az egész Egyháztól is.

V. Piusszal kezdődött a 16. század nagy reformpápáinak sora. Fő célja az egyházi és vallási élet lehető legteljesebb megújítása volt.

Először a pápai háztartást egyszerűsítette és a pápai udvartartás létszámát csökkentette. Már pár nappal hivatalba lépése után bíborosi bizottságot hozott létre, hogy alkalmas intézkedéseket tegyen a római papság megjavítására. Különösen szívén viselte a római lakosság valláserkölcsi színvonalának emelését.

Egész Itáliában egyházmegyei és tartományi zsinatokat tartott, sürgette azoknak a papnevelő intézeteknek a felállítását, amelyeket a zsinat előírt, szorgalmazta a cölibátust, amelyet addig meglehetősen könnyen vettek.

1572. május 1-jén halt meg. Hatéves pápasága alatt megismerhették, hogy minden szigorúság és hajthatatlanság ellenére az Egyház iránti igaz szeretet töltötte el.

Szent Szaniszló püspök, vértanú
Ünnepe: április 11.

Előkelő családban született 1030 körül Krakkó mellett. Gniezno-ban, majd Franciaországban tanult. Előbb falusi plébános volt, azután 1072-ben Krakkó püspöke lett. Szülei halála után a szegények között elosztotta örökségét: a szegények „atyja" volt. Szigorú életet élt, és elvárta a papságtól és a főnemesektől is a hitbeli és erkölcsi példamutatást. II. Boleszláv királyt bűnös élete miatt többször figyelmeztette. A király hamis tanút állított a püspök ellen, de Isten csodával mentette ki az alaptalan vádaskodásból. Szaniszló félelem nélkül intette a királyt, végül kiközösítette kicsapongó életmódja miatt. A felbőszült király gyilkos dühében – szentmise közben – maga végzett a püspökkel 1079. április 11-én. A szent vértanú holttestét a krakkói székesegyházban helyezték el.

Összeállította: Cserbánics Adrienn

Mária Magdolnával Jézus nyomában

Jézus él!

Jézus feltámadt, és ma is él!

Húsvétkor örülnek az emberek. Nemcsak akkor, ha szép az idő, és vígan kimehetünk a természetbe, nemcsak azért, mert a munkaszünet kellemes, hanem mert egy olyan eseményt ünneplünk, amely valóban megtörtént. „Krisztus feltámadt!" – hirdeti ma is húsvét éjszakáján a pap.

Ha fellapozzuk a Bibliát, pontosabban János evangéliumának 20. fejezetét, ezt olvashatjuk benne: „Láttam az Urat!" Mária Magdolna kiáltja boldogan az apostolok felé. Ez a Názáreti Jézus, akit „Krisztusnak", Felkentnek neveznek, valóban feltámadt tehát, ahogyan megígérte. Jézus él! Ez a húsvét örvendetes üzenete.

Elhatároztam, hogy elindulok, és megkeresem ezt a Jézust...

Álljunk meg egy pillanatra! Hol? Mikor? Hogyan? Ha akkor feltámadott, és többé soha nem halt meg, akkor ma is élnie kell. Akkor pedig ma is találkoznunk kellene vele, olyan meghatottan, mint Mária Magdolna. Elhatároztam hát, hogy elindulok, és megkeresem ezt a Jézust.

Elnézést, látta véletlenül errefelé Jézust?

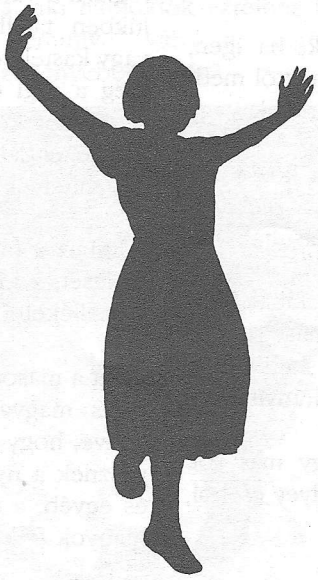
De hogyan? Megkérdeztem az emberektől, látták-e véletlenül valamerre. Kutatásaim azonban eléggé eredménytelenül folytak. A megkérdezettek többsége csodálkozva nézett rám, vagy kinevetett. Valószínűleg őrültnek néztek. A kutatás egyre értelmetlenebbnek tűnt számomra, de nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy ha valaki él, akkor azt meg is lehet találni. Tehát tovább kerestem.

Ha valaki él, akkor azt meg is lehet találni!

Egy nap szerencsével jártam. Egy tízéves kislánnyal találkoztam, aki végre útbaigazítást adott:

– Az ember a felebarátjában találkozhat a föltámadott Urunkkal.

A válasz elgondolkodtatott, de nem egészen tudtam vele mit kezdeni. Elkezdtem tehát faggatni a gyerekeket, és az ügy egyre világosabb lett. A válaszokat felírtam egy papírra, és amikor a papír tele lett, hazamentem, és békességben nekiláttam a tanulmányozásának:

Mit mondtak a gyerekek?

Aki hisz Jézusban, az látja meg először.

Jézus él! Lélekben mindenütt jelen van!

Sok ember gondolataiban él.

Találkozhatunk Jézussal otthon, de az iskolában is, ha jóban vagyunk a többiekkel.

Jézus bennünk él, ha valami jót akarunk.

Ha a Bibliát olvasom, Jézus él.

Már találkoztam vele a szentmisén.

Jézus a szüleink által is szól hozzánk, mert ők jót akarnak nekünk.

Hát áldozáskor találkozhatunk vele! Ezt minden gyerek tudja!

Akkor láthatjuk Jézust, ha örülünk.

Amikor barátságos és segítőkész vagyok, mások szemében látom ragyogni Jézus Krisztust.

Amikor valaki megbocsát nekem.

Amikor az ember nem gonosz, csak azért, mert a másik gonosz.

Jézus jelen van, amikor beszélsz róla.

A boltban és az utcán. Csak oda kell nézned.

Ha valaki örömet okoz nekem.

Amikor beszélgetek vele. Akkor jelen kell lennie, nem?

Mert még megvannak a szavak, amelyeket ő mondott.

Mindenütt találkozhatsz vele, ahol világosság van a világon.

Hát persze, hogy él. Néha megment bennünket kellemetlen helyzetekből.

Ha az ember úgy próbál élni, ahogyan Jézus mondta, akkor állandóan jelen van.

Amikor valami rosszat akarok tenni, de jön valaki, és lebeszél róla.

Amikor valaki kioktat.

Amikor anyámmal vagyok, vagy a nagymamámnál, akkor ott van.

Amikor valaki jószívűen kölcsönad nekem valamit.

Amikor elfelejtek valamit, és azt mondják: „Jó, hát akkor majd később."

Amikor valakiért imádkozom.

Általában mindig, ha odafigyelsz.

Valóban él! Találkoztam vele!

Többször is át kellett olvasnom a jegyzetet, mire felfogtam. Megfogadtam, hogy ezentúl jobban odafigyelek az apró jelekre.

Nemsokára valóban találkoztam Jézussal, ahogy a gyerekek mondták. Egészen új életérzés kerített hatalmába.

Azóta elmúlt már néhány év. Azóta nemcsak húsvétkor vagyok boldog, de majdnem minden nap. Ha véletlenül nem vagyok vidám, akkor tudom, hogy nem figyeltem oda. Mindmáig hálás vagyok a gyerekeknek, mert nemcsak megértettem, hogy Jézus él, hanem láttam is őt lelki szemmel.

És biztos vagyok benne, hogy még sokszor fogunk találkozni.

Norbert Rössner

Húsvéti fényes örömünk c. könyv

Pályázat

A Kárpátalja Hitéletéért Alapítvány pályázatot hirdet Kárpátalja magyar lakosságának két témában, mindkettőt gyermek /10-16/, ifjúsági /17-25 éves/ és felnőtt kategóriában. A pályázatokat postai úton a Szerkesztőség címére lehet benyújtani 2004. szeptember 20-ig.
Cím: 89600 Munkács, Munkácsy M. u. 19.

A katolikus egyházközségek, plébániák élete és működése 1944-1990 között

A pályázók írják meg saját tapasztalataik vagy idősebb rokonaik, ismerőseik elbeszélése alapján, hogyan tudták megőrizni hitüket, vallási életüket és magyarságukat a kérdéses időben;

– Voltak-e lakóterületükön katolikus papok, ha igen, mikor, tehát végig-e vagy csak időszakosan, mettől meddig; név szerint kik voltak ők és milyen korlátok vagy nehézségek akadályozták működésüket;
– Volt-e lehetőség szentmisékre a plébániai közösségben, a szentségek felvételére, a hitoktatásra, a plébánia anyakönyveinek (kereszteltek, bérmáltak, házasultak, halottak anyakönyveinek) vezetésére;
– Ahol nem volt lehetőség a papok szolgálatának ellátására, találtak-e módot a hívek, hogy egymást segítve próbálják az egyházközösséget fenntartani; kik voltak név szerint azok a bátor hívek, akik ebben irányítóként közreműködtek;
– Használhatták-e a helység plébánia- vagy más (pl. szerzetes) templomát; ha nem, találtak-e helyet és hol, legalább a közös imádkozáshoz?
– Mire emlékeznek még ebből az időből?

A magyarlakta helységek és a bennük vagy a körülöttük lévő ősi épületek és természeti alakulatok neve, története, érdekességei

A pályázat címében említetteken túl, (ami magában foglalja a városban vagy faluban, vagy a közvetlen közelükben található hegyeket, tavakat, dűlőneveket, vár- vagy kastélyromokat, a még meglévő kastélyokat, de akár még a régi templomokat, iskolákat, kaszárnyákat, más középületeket is), mesélnek-e az öregek olyan történeteket, legendákat, vagy netán ismernek-e olyan régi dalokat, amelyek ezekről szólnak?

Ehhez a pályázathoz lehet a történetek, mondák elbeszélését, a még ismert dalokat tartalmazó magnókazettát is mellékelni.

Ezt a második pályázatot felekezeti különbség nélkül, a teljes magyarlakta területen kívánjuk meghirdetni, remélve, hogy más felekezethez tartozó testvéreink is részt vesznek a nyomaiban talán még létező magyar mondák és egyéb, a nép között még élő régi történetek, hagyományok felkutatásával.

Húsvét és pünkösd elválaszthatatlan

Húsvét ünnepét ötven napig, azaz pünkösdig allelujázó, ujjongó örömben üljük meg, mintha egyetlen nagy vasárnap volna. Ezért a húsvétot követő vasárnapokat nem „húsvét utáni vasárnapoknak", hanem húsvét vasárnapjainak nevezzük.

A húsvéti idő pünkösdvasárnappal ér véget. Az egyházi év további vasárnapjain azonban mind Krisztus föltámadását, mind a Szentlélek eljövetelét is ünnepeljük. Minden vasárnap megemlékezünk arról, hogy a Szentlélek megkezdte bennünk működését, a bérmálásban eljutottunk a keresztény nagykorúságra.

Az első pünkösd bizonysága szerint a Szentlélek mindig kiárad a hívek imádkozó közösségére. Ez azt jelenti, hogy sohasem mondhatom: a Szentlélek csak bennem és általam működik. Isten Lelke mindig csak ott működik, ahol az imádkozók közössége egy szív és egy lélek. Amint Jézus is csak ott ígérte meg jelenlétét, ahol ketten vagy hárman a nevében együtt vannak.

A húsvéti olvasmányban elhangzik Péter apostol pünkösdi beszéde, jelezve ezzel, hogy a húsvét és a pünkösd szorosan összetartoznak. Az egyház Krisztus titokzatos teste, lelke pedig a Szentlélek. Ahogyan a test halott lélek nélkül, úgy az egyház is halott a Szentlélek nélkül. A Lélek építi, gyarapítja ezt a közösséget: egyesíti tagjait, megvilágosítja és kormányozza őket. Az egyházban minden Jézus nevében és a Szentlélek erejéből történt és történik.

A hitjelöltek az első századokban a kereszténséggel és az Oltáriszentséggel együtt részesültek a bérmálás szentségében. A keresztségben kapott istengyermekségre való meghívás a bémálásban megerősítést nyer. A keresztény hívők hivatása pedig azonos az apostolokéval: hirdetni, tanúságot tenni az emberek előtt, hogy a világon mindenki eljusson a húsvéti misztérium megismerésére, és részese lehessen életében, halálában. Hiszen a húsvéti misztérium lényege: Krisztussal meghalni és feltámadni az örök életre.

Életige, 2004. április

„Aki nagyobb köztetek, legyen olyan, mint a legkisebb, és az elöljáró olyan, mint a szolga!"
(Lk 22,26)

Lukács itt már nem első alkalommal számol be arról, hogy a tanítványok azon vitatkoznak, hogy ki a nagyobb közülük[1]. Ezúttal az utolsó vacsora közben beszélgetnek erről. Jézus röviddel ezelőtt alapította meg az Eucharisztiát, szeretetének és mérték nélküli önátadásának legnagyobb jelét, mely előképe annak, amit néhány óra múlva a kereszten él majd át. Az övéi között van, „úgy, mint a szolga"[2]. János evangéliuma le is írja azt az epizódot, amikor ennek konkrét jelét adva megmosta tanítványai lábát. Fontos, hogy ebben a hónapban, amikor a Húsvétot, Jézus feltámadását ünnepeljük, szemünk előtt tartsuk ezt a tanítását.

A tanítványok nem értik, mert a megszokott, emberi gondolkodásmód szerint élnek, mely nagyra értékeli a presztízst és a megtiszteltetést, a társadalmi létra felső fokait, azt, hogy az ember legyen „valaki". Jézus viszont pontosan azért jött a földre, hogy olyan új társadalmat, olyan új közösséget hozzon létre, melyet más eszme vezérel: a szeretet.

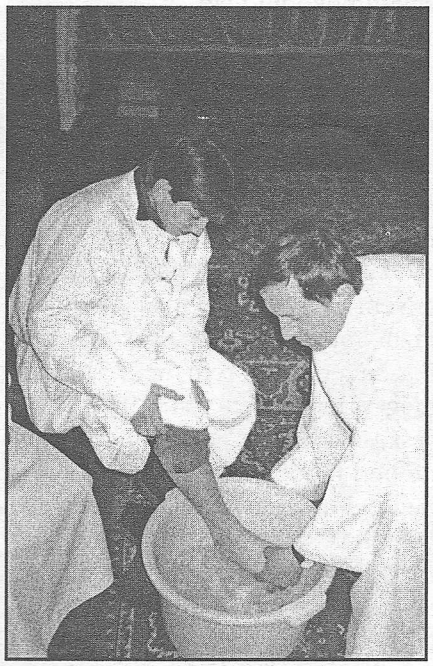
Ha Ő, az Úr és a Mester megmosta mások lábát (ami akkoriban a rabszolgák feladata volt), akkor mi is, ha követni akarjuk Őt, arra vagyunk meghívva, hogy ugyanilyen konkrétan és odaadással szolgáljuk felebarátainkat, különösen, ha felelősek vagyunk értük.

„Aki nagyobb köztetek, legyen olyan, mint a legkisebb, és az elöljáró olyan, mint a szolga!"

Ez egyike a Jézusi paradoxonoknak. Csak akkor érthetjük meg, ha arra gondolunk, hogy a keresztényre jellemző magatartás a szeretet. Az a szeretet, amelyért az utolsó helyet foglalja el, és kicsinnyé lesz mások előtt; mint egy édesapa, aki kisgyermekével játszik, vagy segít nagyobb fiának a lecke megírásában.

Páli Szent Vince „urainak" nevezte a szegényeket, ennek megfelelően szerette és szolgálta őket, mert Jézust látta bennük. Lellis-i Szent Kamill a betegek fölé hajolt, megmosta sebeiket, megigazította ágyukat; és mindezt – ahogy ő maga írta – „olyan érzülettel, mint az egyetlen beteg gyermekét ápoló szerető édesanya".

És hogyan ne jutna eszünkbe a hozzánk oly közel álló boldog Teréz Anya, aki haldoklók ezreihez hajolt le, „semmivé" válva a szegények legszegényebbjei előtt?

„Kicsinnyé válni" a másikkal szemben azt jelenti, hogy megpróbálunk minél mélyebbre hatolni a lelkébe, hogy megoszthassa velünk szenvedéseit, és mindazt, ami érdekli őt. Akkor is, ha azok számunkra kevésbé fontosnak vagy jelentéktelennek tűnnek, mert számára a mindent jelentik.

„Kicsivé lenni" a többi ember előtt..., de nem azért, mintha mi bizonyos értelemben „felül" volnánk, a másik pedig „alul". Inkább azért, mert ha nem tartjuk féken énünket, az – mint a felfújt léggömb – mindig kész felpattanni, és a felebaráttal kapcsolatban felsőbbrendű pozícióba helyezkedni.

„Aki nagyobb köztetek, legyen olyan, mint a legkisebb, és az elöljáró olyan, mint a szolga!"

Egyszóval: a „másikat kell élnünk". Nem élhetünk magunkba zárkózottan, eltelve saját aggodalmainkkal, dolgainkkal, ötleteinkkel vagy bármivel, amit a magunkénak tudhatunk.

El kell felejtenünk önmagunkat, és háttérbe kell húzódnunk azért, hogy oda tudjunk figyelni a másik emberre, hogy bárkivel eggyé váljunk. Annyira, hogy lekuporodunk hozzá, és felemeljük őt, hogy felül tudjon emelkedni szorongásán, aggodalmain, fájdalmain, komplexusain és fogyatékosságain; vagy egyszerűen segítünk neki, hogy önmagából kilépve elinduljon Isten és a felebarát felé, és így megtaláljuk vele együtt az élet teljességét és az igazi boldogságot.

Az államférfiak és a különböző köztisztviselők (az „elöljárók") is szeretet-szolgálatként élhetik meg felelős beosztásukat. Így olyan körülményeket tudnak létrehozni és meg is őrizni, melyek lehetővé teszik, hogy a szeretet minden formája kiteljesedjen: a fiatalok szeretete, akik házasságot akarnak kötni, és ehhez lakásra és munkahelyre van szükségük; azok szeretete, akik tanulni szeretnének, amihez iskolák és könyvek kellenek; azok szeretete, akiknek vállalkozásuk van, amihez utakra, vasútra, pontos szabályokra van szükség...

Reggeltől estig, amíg nyugovóra nem térünk: otthon, a hivatalban, az iskolában vagy az utcán; mindig alkalmat találhatunk arra, hogy szolgáljunk, és hogy megköszönjük mások szolgálatát.

Tegyünk mindent a testvérben élő Jézusért! Ne hagyjunk ki senkit, és szeressünk mindig elsőként!

Szolgáljunk mindenkit! Csak így leszünk „nagyok".

Chiara Lubich

[1] Vö.: Lk 9,46
[2] Lk 22,27

Gondolatok húsvét vasárnapjaira

Április 18:
HÚSVÉT 2. VASÁRNAPJA

„Tamás így válaszolt: én Uram, én Istenem!" (Jn 20,28)

Mennyi mindent rejt ez a néhány szó... benne van mindenekelőtt a hit, sőt a bizonyosság élménye. Azután benne van a kételkedés megbánása, és benne van az imádás leborulása, hiszen ez az a pont, ahol semmi kétség nem marad Jézus Istenvolta felől. És valószínűleg benne van a szégyenkezés is, hisz a többi tanítvány effajta bizonyság nélkül is elhitte: valóban Jézus jelent meg közöttük. Milyen emberi, milyen közelálló hozzánk ez a Tamás apostol! Bár tudnánk a továbbiakban is követni őt...

Április 25:
HÚSVÉT 3. VASÁRNAPJA

„Boldogan távoztak a főtanácsból, mert méltók lettek arra, hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedjenek." (ApCsel 5,41)

Jó egy kissé beleképzelnünk magunkat az apostolok helyzetébe. Néhány nappal előbb Jézust is elfogták, és kivégezték – most őket is elfogták, semmi biztosíték arra, hogy életben maradhatnak. Átélhetik valamennyire, amit Jézus átélt, és amikor visszakapják a szabadságukat, nem annak örvendeznek, hanem annak, hogy valamelyest hasonló volt az osztályrészük az ő Mesterükhöz. Irigylésre méltó módon átformálta Jézus a gondolkodásukat. Jézusunk, formálj át bennünket is!

Május 2:
HÚSVÉT 4. VASÁRNAPJA

„Én János, akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számlálni. Minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből álltak ott a trón és a Bárány előtt. Fehér ruhában voltak, a kezükben pálmaággal." (Jel. 7,9)

A jövő titok számunkra, s természetes, hogy foglalkoztatja az embert az üdvösség és a kárhozat kérdése. Sokan és sokszor képzelték az Istent szigorúnak, büntetőnek, kegyetlennek. De Jézus megtanított arra, hogy Isten maga a szeretet, s ebből a szeretetből az is következik, hogy mindnyájunkat üdvözíteni szeretne. Nélkülünk azonban nem teszi, úgy is mondhatjuk: üdvözíti mindazt, aki elfogadja az Ő szeretetét, és kész együttműködni vele.

Május 9:
HÚSVÉT 5. VASÁRNAPJA

„Letöröl a szemünkről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem vesződség, mert a régi világ elmúlt." (Jel 21,4)

Nem is olyan könnyű elmagyarázni, milyen az Isten örök országa, hiszen emberi szem nem láthatja. Még a természetfölötti látomásban részesülő János apostol bájosan emberi módon fogalmazza meg. Ki kell békülnünk azzal, hogy ez „addig" titok számunkra, és el kell hinnünk, hogy mindent(!) elképzelésünket felülmúlja az a boldogság, ami ott vár minket.

Május 16:
HÚSVÉT 6. VASÁRNAPJA

„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és lakóhelyet veszünk nála." (Jn 14, 23)

Mit jelent Jézust szeretni? Semmi esetre sem csak rajongást, csak az érzelmek áradását. Persze lehet az is: az egy nagy ajándék, többlet. Inkább onnét kell megközelíteni, hogy az ember szinte lesi minden kívánságát az általa szeretett személynek. Jézusnak pedig nincs más kívánsága, mint az Ő példáját követni: mindenkivel jót tenni. Ennyi. És az út egyenesen az örök boldogságba vezet.

Május 23:
URUNK MENNYBEMENETELE

„Az egybegyűltek erre megkérdezték: „Uram, most fogod helyreállítani Izrael országát?"„ (ApCsel 1,5)

Nehéz elképzelni és megérteni, hogy Jézus erre a kérdésre tud szelíden és nyugodtan válaszolni. Három évig tanított az Isten országáról, csodákat tett, engedte, hogy megöljék, és föltámadt a halálból: és akkor egyik tanítványa azt kérdezi... Ekkora értetlenség láttán minden méltatlankodást el tudnánk képzelni. Jézus azonban nem méltatlankodik. És általában Ő soha sem türelmetlen. Csak szelíden magyaráz, és újra magyaráz... Mennyi minden tanulni valónk van még!

Május 30:
PÜNKÖSDVASÁRNAP

„Ha pedig bennetek lakik annak Lelke, aki feltámasztotta Jézust a halálból. Ő, aki Krisztus Jézust feltámasztotta a halottak közül, bennetek lakó Lelke által halandó testetetket is életre kelti." (Róm 8,11)

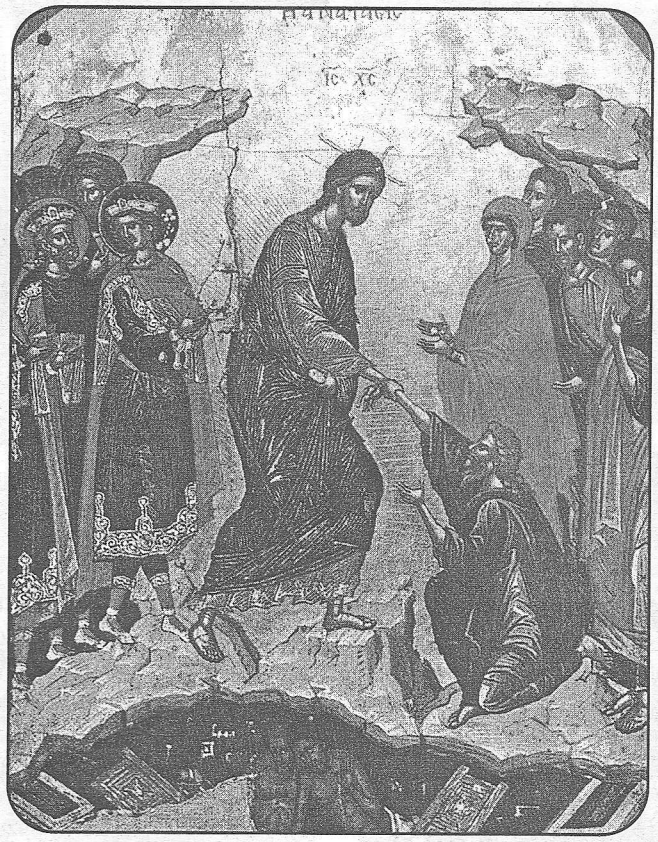
A keresztény ember – ha van egy kis önismerete és önkritikája – tudatában van annak, hogy milyen töredékesek az erői, milyen homályos a világlátása, és ezért igényli és kéri a Szentlélek segítségét. Az ilyen emberre bátran mondhatjuk, hogy benne él a Lélek (ez a kapcsolat válik szorosabbá és pecsételtetik meg a bérmálás szentségében). Ha pedig benne él a Lélek, akkor az életvitelén, a jóra törekvésén ez meg is mutatkozik. S aki ily módon a Szentlélek segítségével építi életét, az a legjobb úton halad, hogy eljusson a romolhatatlan test föltámadására.

Pályi Gábor

Irgalmatlanságaink

Húsvét második vasárnapján ünnepeljük az Isteni Irgalmasság vasárnapját. Fausztina nővéren keresztül, és sok más jel által is arra tanít minket az Úr, hogy feltétel nélkül bízzunk benne, mert ő végtelenül irgalmas. Mi pedig, ha követni akarjuk Őt (márpedig enélkül nem nevezhetjük magunkat kereszténynek), tovább kell, hogy adjuk ezt az irgalmas szeretetet embertársaink felé. Ezt közvetlen környezetünkben, a családunkban kell elkezdenünk. Vizsgáljuk meg, mit is jelent irgalmasnak lenni a hozzánk legközelebb állókkal!

Jézus azt kéri, hogy bocsássunk meg szívből ellenségeinknek. Sokan azt gondolhatjuk, hogy de hát nekünk nincsenek is ellenségeink! Mégis, ha komolyan megvizsgáljuk a szívünket, észrevesszük, hogy vannak, akikkel szemben ellenséges, „ellenszenves" érzelmeket táplálunk. Mi több, akik a legközelebb állnak hozzánk, azokkal is vannak nézeteltéréseink, időnként haragszunk rájuk, ellentmondunk nekik, ők pedig nekünk. Véleményem szerint Jézusnak az a parancsa, hogy szeressük ellenségeinket és legyünk velük (is) irgalmasak, azokra is vonatkozik, akik egy adott helyzetben, egy-egy vitatott kérdés kapcsán velünk szembenállnak, bosszúságot okoznak, és ettől feszültség, nehezteléses keletkezik bennünk.

Ilyen módon lehet ellenségem egy adott helyzetben például a saját gyerekem, aki valamivel keresztülhúzza terveimet, számításomat, vagy kellemetlen helyzetbe hoz mások előtt, esetleg szégyenkeznem kell a viselkedése miatt. Vagy a házastársam, aki egy számomra fontos kérdésben nem fogadja el a véleményemet, vagy valamiért szeretetlenül viselkedik velem (vagy én úgy élem meg a helyzetet). Nem is beszélve a különböző rokonokról, akik - bár elméletileg nem tekintik ellenségnek egymást - mégis gyakran megkeserítik egymás életét, haragot tartanak, és egymással (talán nem is tudatosan) versengve próbálják bebizonyítani, hogy ők mennyivel jobbak, nagyobbak a másiknál.

Hogy jobban lássuk, mi az irgalmasság, nézzük meg azt, milyen az irgalmatlanság.

* Irgalmatlan vagyok, ha felebarátom szemére hányom régi sérelmeimet vagy az ő régi bűneit.

* Irgalmatlan vagyok, ha emlékeztetem az én érdemeimre, érte végzett munkámra - és elvárom, hogy ő is ugyanennyit tegyen értem (fifty-fifty szemlélet).

* Irgalmatlan vagyok, ha nehézségeiben magára hagyom „a te hibád, megérdemled" felkiáltással.

* Irgalmatlan vagyok, ha „lecsapom a feldobott labdákat", azaz a kínálkozó helyzetekben bebizonyítom, mekkorát hibázott, vétkezett ő, és ezzel szemben milyen jó és ügyes vagyok én. (Vigyázat, ha nem is ezekkel a szavakkal, de nagyon gyakran csináljuk!)

* Irgalmatlan vagyok, ha, amikor kiderül, hogy én ítéltem meg jól egy helyzetet, gondosan emlékeztetem őt: „Na látod, hogy nekem lett igazam! Én megmondtam!" (Úgyis tudja, és ezzel csak beletaposok a lelkébe. - Pedig milyen jólesik a győzelmünket fitogtatni!)

* Irgalmatlan vagyok, ha az én helytelen cselekedeteimet azzal próbálom védeni, hogy „te sem vagy különb".

* Irgalmatlan vagyok, ha az „igazság nevében" folyton rámutatok az ő helytelen viselkedésére (az enyémet pedig próbálom elfedezni, mentegetni).

* Irgalmatlan vagyok, ha kihasználok minden alkalmat a felülkerekedésre, amikor bizonyíthatom, hogy én jobb, nagyobb, ügyesebb stb. vagyok.

* Irgalmatlan vagyok, ha minden adandó alkalommal emlékeztetem, mi mindent tettem érte (hogy el ne felejtse, hogy lekötelezettnek kell lennie felém).

* Végül pedig irgalmatlan vagyok minden alkalommal, amikor megítélem a másikat - hiszen egyedül Isten tudja, mit miért tett, mi van a tettei, szavai mögött.

Mindenki folytathatja a sort, saját lelkiismeretét őszintén megvizsgálva. Fontos, hogy valóban őszintén, félelem nélkül csináljuk ezt, a Szentlélek segítségét kérve, mert nagyon hajlamosak vagyunk az önbecsapásra. („Én mindenkit szeretek, nekem nincsenek ellenségeim, ěn csak segíteni akarok, csak azért mondom, mert...")

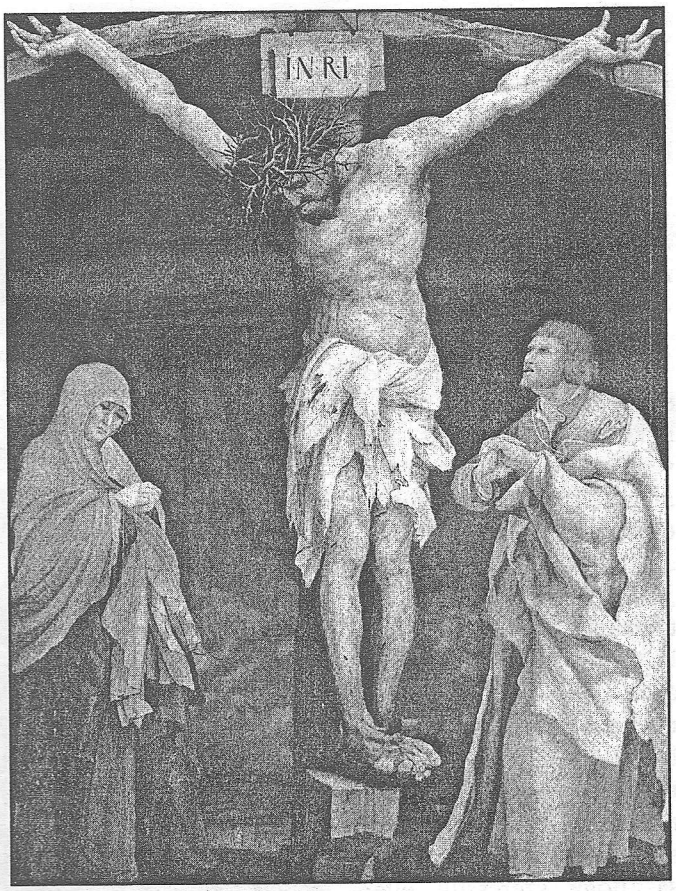
Azt hiszem, ha az irgalmatlanságainkat így végiggon-

A kereszthalál a művészetben

Krisztus kereszthalála az üdvtörténet csúcspontját jelenti, s így a képzőművészetben alighanem a leggyakrabban ábrázolt bibliai téma. A keresztre feszített Jézusról mind a négy evangélium beszámol, a legrészletesebben János, ezért az ő leírása a képzőművészeti ábrázolások leggyakoribb forrása.

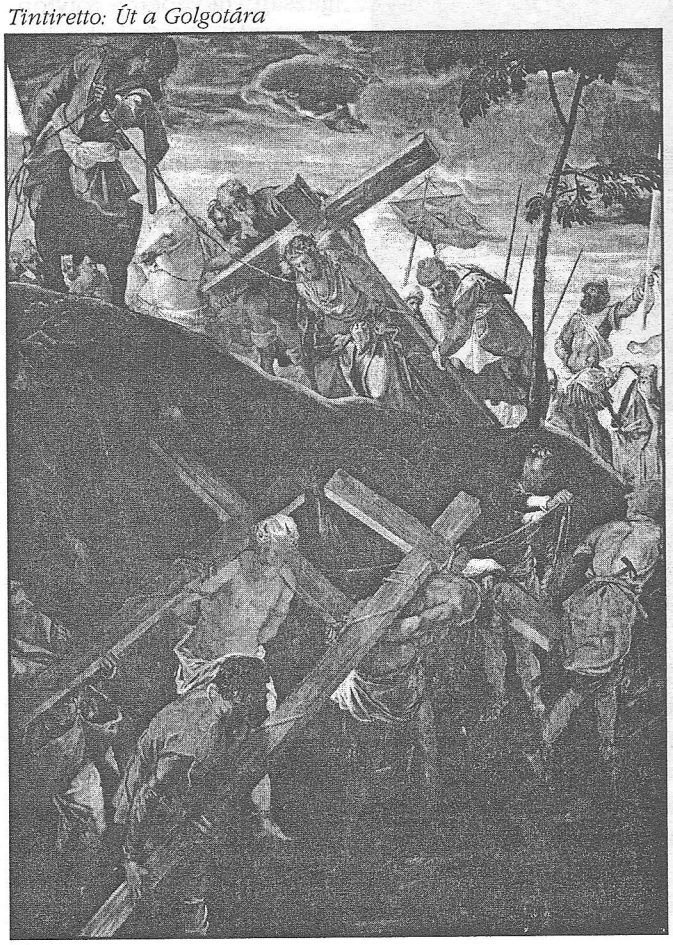
Az ókeresztény művészet a 4. századtól kezdve ábrázolta a keresztet, mint a halál legyőzésének jelképét, Krisztus kereszthalálát azonban sohasem, ezt utalásokkal helyettesítette. Fontosabbnak tekintették Krisztus diadalát és megdicsőítését, mint megaláztatásának megjelenítését. A korai bizánci alkotások pedig élve mutatták Krisztust a kereszten, nyitott szemmel, itt is inkább a halál feletti győzelmét hangsúlyozva, s nem a szenvedését.

A 13-14. században a misztikus vallásosság egyre inkább elmélyedt Krisztus szenvedésében és halálában, s ennek hatására megváltozott a keresztre feszítés ábrázolása: ettől kezdve Krisztus fején töviskorona van, a Megváltó szenvedését és halálát domborítják ki az ostorozás, töviskoronázás, keresztvitel, keresztfelállítás, majd megfeszítés jelenetein keresztül. A Szűzanya fájdalomtól aléltan roskad össze a kereszt tövében, János és a többi asszony támogatja. Mária Magdolna (általában hosszú, kibontott hajáról ismerhető fel) térden állva és sírva öleli át a keresztet. A jelenet mozgalmassá válik, az egyes mozzanatok már nem szimbolikus jellegűek, mint az első

Grünewald: A keresztrefeszítés

Tintiretto: Út a Golgotára

századokban, hanem Krisztus szenvedését hivatottak megjeleníteni a legapróbb részletekig.

A 15. századtól kezdve a szentföldi zarándoklatok és a ferences rend által terjesztett passió-ájtatosságok nyomán született meg az igény, hogy Jeruzsálemtől távol is legyen mód a Kálvária-élmények átélésére. Így vált szokássá Krisztus keresztútjának 7, majd 14 állomását templomokhoz, kápolnákhoz vezető út mentén felállított oszlopokon ábrázolni. A mellettük elhaladó hívek így gondolatban végigjárhatták a Kálvária minden mozzanatát. Idővel egyre több festő érzett késztetést, hogy a keresztvitel stációit ne csak megjelenítse, de rajtuk keresztül emlékeztesse is kortársait, milyen súlyos ára volt az ember megváltásának

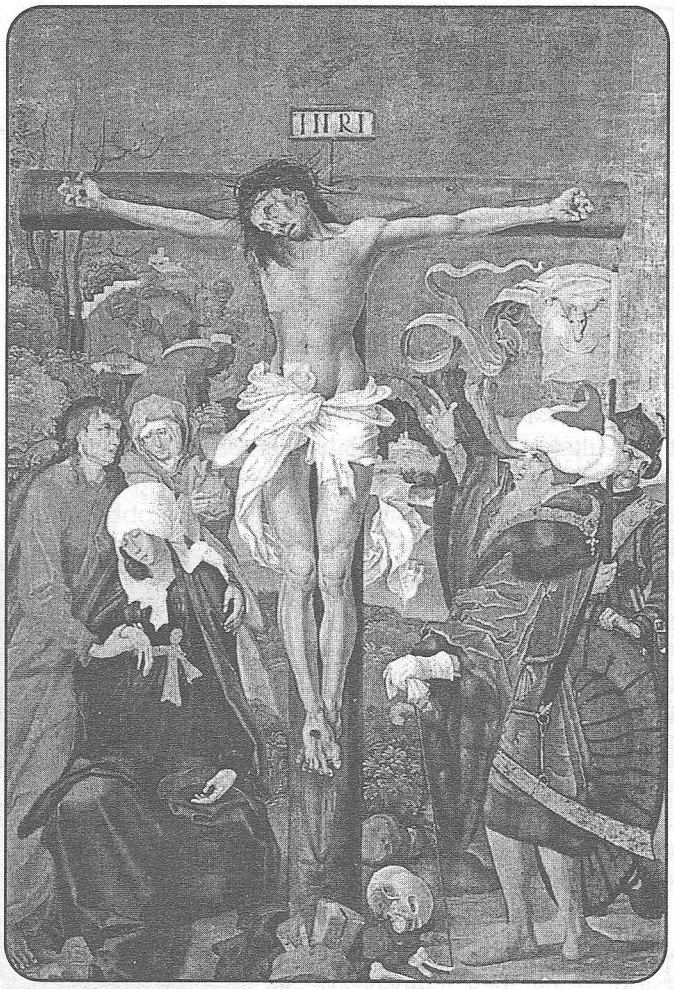
A velencei zseniális Tintoretto hitének tüzével örökíti meg Krisztus lassú, gyötrelmes keresztvitelét az Út a Golgotára c. művében (1555-1556, Velence, Scuola Grande di San Rocco). Figyelmünket először a kereszteket cipelő latrok vonják magukra. A képnek ezt a részét sötétség fedi, miközben felettük Jézus alakját a hajnal gyenge fénye világítja meg. A fény-árny zseniális használatával és a kompozíció módszerével – felfelé építkezés – mutatja be érzékletesen a keresztvitel drámáját. A néző tekintete önkéntelenül vándorol a kép felületét két ferde vonal irányában átvágó kanyargó út mentén, megállapodik a hóhérsegéd alakján, ezután visszatér Krisztushoz, akit kötélen vezetnek és aki meggörnyed terhe alatt. A mene-

tet kísérő zászlósok alakja ad győzedelmes jelleget a fájdalmas menetnek.

A borzalmas halállal meghalt Megváltó képzetét Matthias Grünewald eleveníti meg Keresztrefeszítés-képén (1515, isenheimi oltár). Nála szemléletesebben és megrázóbban senki sem tudta megjeleníteni Krisztus végsőkig fokozott szenvedését, az anya és a tanítvány fájdalmát. A korábbi századokban született Passió-képeken Krisztus egymás mellé helyezett lábai külön-külön vannak odaszegezve. Későbbi ábrázolásokon, s így Grünewaldén is, a két egymásra helyezett lábat egyetlen szög veri át. Az igen érzékeny lelkű festő ecsetje alatt a szörnyű kíntól a Megváltó lábai eltorzult helyzetbe kerülnek, kezei természetellenesen kifordulnak. Az anya és tanítvány kimondhatatlan fájdalmát a legkifejezőbben az összekulcsolt kezek fejezik ki, Krisztus Mária felé hajtja le töviskoronás fejét.

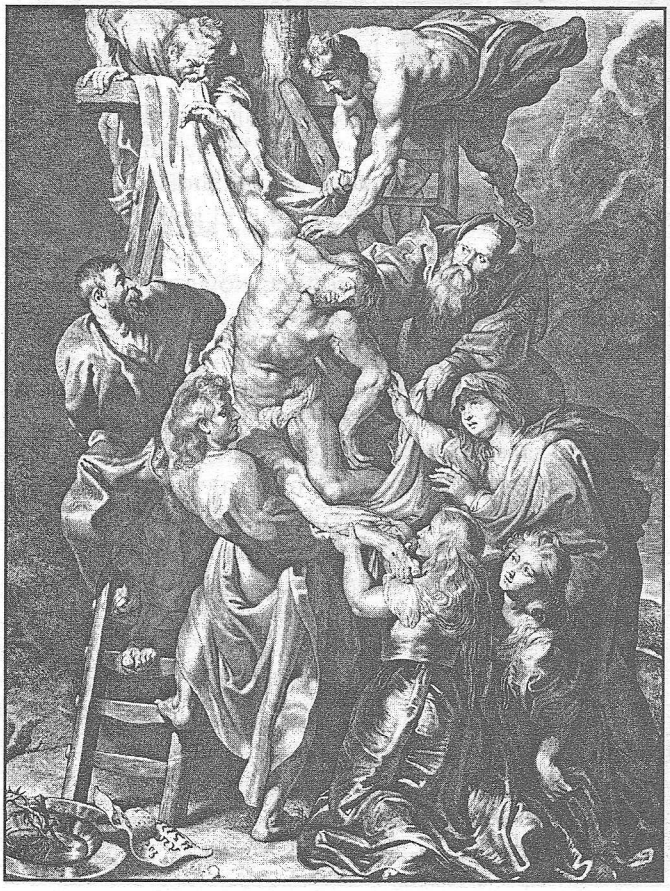
A Szentírás szerint Krisztus halálakor „a hatodik óra táján sötétség támadt az egész földön. A kilencedik óráig tartott. A nap elsötétedett..." (Lk 23,44). Ezért Grünewaldnál az elsötétült ég szolgáltatja a hátteret a Keresztrefeszítés képen, és mintegy az egész egyetemes világ gyászára utal.

A magyar művészetben M. S. mester Kálvária-táblája képviseli a fájdalom ilyen végletes bemutatását (1506. Esztergom, Keresztény Múzeum). Krisztus halála hirtelen csendet parancsol a Passió lármás eseményeinek. A hatalmas töviskoszorútól körülvett, csontváz-soványságúra lefogyott arc alatt nem lehet nyüzsgő jelenet. A kereszt tövében lévő kicsiny embercsoport csupán egy-egy kézmozdulattal beszél. Legfeltűnőbb gesztus a római százados hitvalló mozdulata, aki a déli szomszédjától rettegő akkori Magyarországra igen jellemzően törökös ruhát visel.

MS Mester: Kálvária

P. Rubens: Levétel a keresztről

Nem egy művésznek saját életének drámája, megélt fájdalma segített hitelesen ábrázolni a Passiót. A szerencse fiaként ismert, korának meghatározó festője és a 17. század egyik legbefolyásosabb európai diplomatája, a flamand Peter Paul Rubens művészetére a hatalmas, életörömtől duzzadó alakok, jelenetek voltak jellemzőek. Amikor felkérték a Levétel a keresztről (1612-1614, Onze Lieve-Vrouwekerk, Antwerpen) hármas oltár megfestésére, bátyja halála miatt érzett mély gyásza nagyon közel hozta számára e témát. A keresztről való levétel jelenetének hangulata visszafogott. Itt már nincsenek erőteljes gesztusok, kiáltások, sem rémület... De talán még könnyek sem. Ahogyan mélységes fájdalmában Rubens sem volt képes megsiratni saját testvérét. A kép alján a halott Krisztust vállára vevő Szt. Kristóf szenvedő arckifejezésében Rubens szeretett fivére arcvonásait örökítette meg. Művének különös drámaiságot kölcsönzött a ragyogó megvilágítás, amely a halott Krisztus testére hull: a kép felső széléről a középpontjába irányuló széles, átlós fénynyaláb.

Krisztus misztikus keresztrefeszítése ma is folytatódik. S a művészek ma is segítenek odaállni Jézus keresztjéhez, hogy mélyen megrendülten, bűnbánatunk könnyeivel enyhítsük a Megváltó végtelen szenvedését.

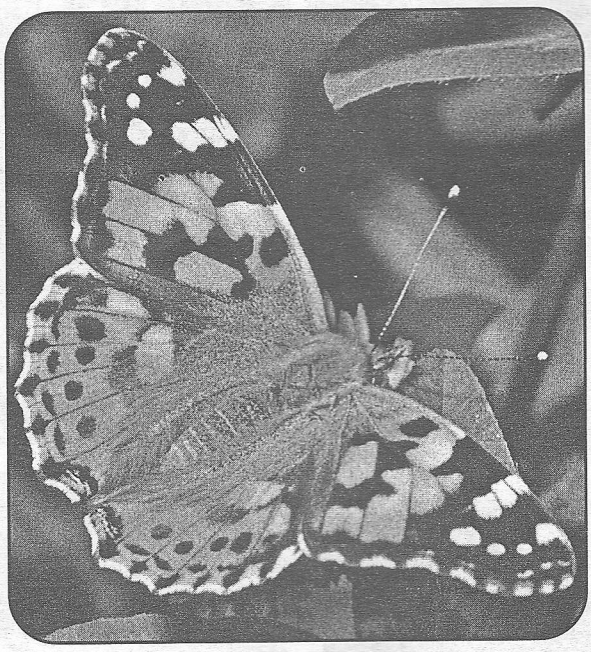
Riskó Mariann

János, a hernyó

Volt egyszer egy százéves szederfa, tele ráncokkal és bölcsességgel, amely hernyók sokaságának adott otthont. Becsületes, szorgalmas, igénytelen hernyók voltak.

Ettek, aludtak, és kivéve néhány kis kiruccanást a jobb oldali utolsó előtti ág bárjába, nem csaptak lármát. Az élet egyhangúan, de derűs nyugalomban telt.

Azonban a választások időszakában a hernyók kissé felhevültek az áthidalhatatlan ellentétek miatt a jobboldal, a baloldal és a centrum között. A jobboldali hernyók azt vallották, hogy a levél evését jobbról kell kezdeni, a baloldaliak az ellenkezőjét állították, a középpártiak úgy ették, ahogy éppen jött. A levelek véleményét persze soha senki nem kérte ki. Mindenki természetesnek találta, hogy hogy arra valók, hogy elrágják őket.

A jó öreg szederfa mindenkit táplált és szunyókálással töltötte az idejét.

János hernyó volt mindannyiuk között a legkívánscsibb, ő állt meg leggyakrabban beszélgetni a tiszteletreméltó és bölcs szederfával.

– Igazán szerencsés vagy, öregem! – mondta János a szederfának. – Csak itt állsz, tudod, hogy a nyár után eljön az ősz, azután a tél, majd minden kezdődik elölről. Számunkra az élet oly rövid. Egy villanás, az állkapcsok gyors cuppanása, és mindennek vége.

A szederfa egyre csak kacagott és kissé köhécselt:

– János, János, már ezerszer elmagyaráztam, hogy nem így fog végződni! Nem halsz meg! Csodálatos teremtménnyé változol, mindenki irigyel majd és bámul...

János csak rázta buksi fejét és azt dörmögte:

– Soha nem hagyod abba a csúfolódást! Nagyon jól tudom, hogy minket, hernyókat mindenki utál. Undorodnak tőlünk. Egyetlen költő sem szentelt nekünk soha költeményt. Egyetlen dolgot kell tennünk idelenn: enni és hízni. Ez minden.

– János, te sosem álmodozol? – kérdezte egyszer a szederfa.

A hernyó elpirult.

– Néha – felelte élénken.

– És miről álmodsz?

– Az angyalokról. Egy csodálatos világban repülő lényekről.

– És álmodban egy vagy közülük?

– Igen – mormolta alig hallhatóan János és újra elvörösödött.

A szederfa ismét nevetésben tört ki.

– János! Ti vagytok az egyedüli lények, akiknek az álmai megvalósulnak, és nem hisztek benne!

János hernyó erről néha beszélt a barátaival.

– Ki ülteti a fejedbe ezeket a gondolatokat? – kérdezte egyszer Péter hernyó. – Az idő elrepül, és utána nincs semmi. Egyáltalán semmi.

– De a szederfa azt mondja, hogy átalakulunk majd gyönyörű pillangókká...

– Ostobaság! Mindenfélét kitalálnak, hogy jól viselkedjünk – felelte a barátja.

János megrázta a fejét és újra enni kezdett.

– Hamarosan mindennek vége lesz... Hamm... utána nincs semmi... Hamm. Az álmok mondig álmok maradnak. Soha nem válnak valósággá, csupán ábrándok maradnak – dörmögte állkapcsát mozgatva.

Egy reggelen János is végtelen lassúsággal mászva, mintha legyőzhetetlen bágyadtság kerítette volna hatalmába, ezzel fordult a szederfához:

– Jöttem, hogy elbúcsúzzam tőled. Ez a vég. Nézd, én vagyok az utolsó. Már csak sírok vannak körös-körül. Nekem is el kell készítenem az enyémet.

– Már kezdem élvezni a csöndet. Növeszthetek pár új levelet. Úgyszólván lekopasztottatok! Viszontlátásra, János! – mosolygott a szederfa.

– Ez, barátom, búcsú, igazi búcsú. Az álmok soha nem valósulnak meg, mindig csak álmok maradnak.

János lassacskán hozzálátott gubója elkészítéséhez.

– Nos – felelte a szederfa –, majd meglátod!

És ringatni kezdte az ágain függő fehér gubókat.

Tavasszal egy gyönyörű, piros-sárga szárnyú lepke repkedett könnyedén a szederfa körül.

– Hé, szederfa, mi jót csinálsz? Nem örülsz ennek a tavaszi napsütésnek?

– Látod, János, hogy nekem volt igazam? – mosolygott az öreg fa. – Vagy már elfelejtetted, milyen voltál nemrég?

Bruno Ferrero Hasonlatok és történetek c. könyvéből

A Bibliai vetélkedő kérdései

Kérdések János evangéliumából:

1. A betűket helyes sorrendben összeolvasva egy szentírási idézetet kapsz megfejtésül!

O	T	Z	S	O	L	E
T	É	T	A	M	I	Á
T	S	O	S	R	O	H
Á	K	T	E	T	S	U
K	Ö	V	K	T	E	R
M	N	E	T	E	R	T
A	T	Ö	S	Ö	M	T
G	U	K	K	Ö	Z	Ö

2. Hogyan köszöntötte Jézus tanítványait feltámadása után, amikor megjelent nekik?

a. Békesség nektek!
b. Az Úr legyen veletek!
c. Miért lepődtetek meg?

3. Ki mondta kinek: „Szeretsz-e engem?"

a. Jézus a vak embernek.
b. Péter Jézusnak.
c. Jézus Péternek.

4. Folytasd az idézetet! „Miként a szőlővessző nem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha..... ."

5. Rakd helyes időrendi sorrendbe az eseményeket!

a. Az én lábamat ugyan meg nem mosod!
b. Jézus pedig talált egy szamárcsikót, felült rá, amint meg van írva.
c. Bizony, bizony mondom nektek: Egy közületek elárul engem.

Válasz a Bibliai vetélkedő kérdéseire

Kérdések az apostolok cselekedeteiből.

1. Hogy hívták azt a századost, akinek látomása volt Cézáreában?

b. Kornéliusz

2. Kiknek mondták ezt a zsinagóga elöljárói, a törvényből és prófétákból való felolvasás után?

„Férfiak, testvérek, ha van valami intelmetek a nép számára, mondjátok el!"

c. Pálnak és Barnabásnak

3. Hol született Pál?

a. Tarzusban

4. Kinek mondta ezt az Úr?

„Csak menj, mert kiválasztott edényem ő nekem, hogy hordozza nevemet a pogányok, a királyok és Izrael fiai előtt."

b. Ananiásnak

5.) Folytasd!

„Éneász, Jézus Krisztus meggyógyít téged! Kelj föl, vesd be ágyadat!"

6. Ezt mondta Péter, amikor Kornéliusz lábaihoz borulva hódolt neki.

c. „Kelj föl, én magam is ember vagyok!"

A válasz az újságban van helyes megfejtése (2004/2. sz.)

1. Hol esik szó a keresztény irodalomban először a vértanúságról? (*Polikárpnál*)
2. Ki volt Lorenzo Ponziani? (*Római Szent Franciska férje*)
3. Hány évig dolgozott Rodin a Dante ihlette hatalmas kompozíción, a Pokol kapuján? (*9 évig*)
4. Hány éves a técsői egyházközség kórusa? (*5*)
5. Kinek a cikkjében olvashatjuk ezt az idézetet? „Figyel és hallgass Rám" (*Babály András atya*)
6. Ki az életige szerzője? (*Chiara Lubich*)
7. Mikor lesz Gordon-tréning fiatalok számára Munkácson? (*Március 15-17.*)
8. Mi nagyböjt első vasárnapjának dátuma? (*Február 29.*)
9. Nagyböjt péntekjein hány éves kortól kötelező a hústól való megtartóztatás? (*14 éves kortól*)
10. Mi a Munkácsi Római Katolikus Líceumba való jelentkezés határideje? (*2004. április 15.*)

A válasz az újságban van

1. Hányadik századtól ábrázolta az ókeresztény művészet a keresztet?
2. Milyen reformot indított útjára XI. Piusz pápa 1934-ben?
3. Minek a jelképe a főnix?
4. Kivel kezdődött a 16 század nagy reformpápáinak sora?
5. Kinek a cikkében olvassuk: „Az „Én"-t a „Te" teszi énné. A „Te" által válok én személyiséggé."?
6. Mikor ünnepeljük az Isteni Irgalmasság vasárnapját?
7. Mit jelent a Cursillo szó, és milyen eredetű?
8. Ki a Passió c. film rendezője?
9. Milyen eseményre került sor április 4-én Korláthelmecen?
10. Hány mázsa a világ legnehezebb harangja?

A Bibliai fejtörő helyes megfejtése

A világ legnehezebb harangja 4000 mázsa.

Nagyon sok megfejtés érkezett, de sajnos senkinek nem sikerült eltalálni a harang pontos súlyát.

A rejtvények megfejtéseit 2004. május 10-ig kérjük beküldeni a szerkesztőség címére!

HUMOR

– Az én apukám nagyon gazdag ember! Van 10 lova, 5 autója és 3 repülője.
– Miért, mi az apukád?
– Körhintás.

– Pistike! Tudsz mondani olyan nevet, amelyet th-val írunk?
– Igen. Margit-híd.

– Mondd csak, kisfiam, mi volt az első nagy dolog, amit elértél az életedben?
– Az ajtókilincs...

– Mi a különbség a gordonka és a trójai faló között?
– Nem sok. Mind a kettő csel-ló!!!

Megfejtők

Bibliai vetélkedő

Barna Mária (Csap)
Bodák Hajnalka (Técső)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Butella Éva (Beregszász)
Darcsi Nikolett (Gut)
Demjén Katalin (Rát)
Mágocsi Ilona (Fancsika)
Perduk Viktória (Csap)
Szabó Beáta (Bakos)
Szilvási István (Nagyszőlős)
Tóth Gergely (Bakos)

A helyes megfejtők közül Demjén Katalin ráti olvasónk nyert könyvjutalmat. Gratulálunk!

A válasz az újságban van

Barna Mária (Csap)
Bodák Hajnalka (Técső)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Butella Éva (Beregszász)
Kriczky Katalin (Beregszász)
Perduk Valentina (Csap)
Perduk Valentina (Csap)
Perduk Viktória (Csap)
Roszpopa Gabriella (Huszt)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)
Szabó Beáta (Bakos)
Szilvási István (Nagyszőlős)
Tóth Gergely (Bakos)

Könyvjutalomban Roszpopa Gabriella huszti olvasónk részesült.
Gratulálunk!

Nóri a nagyanyjánál vendégeskedik, akinek éppen a születésnapja van. A nagyanyja az ünnepi ebédhez terít.
– Ki mellett szeretnél ülni, Nóri?
– A sütemények mellett...

Vidéki kislány felel ókori történelemből.
– Mondd meg szépen, kivel harcolt Achilles Trójában.
– Plutóval.
– Egyáltalán nem! Törd még a fejed!
– Néróval.
– Szó sincs róla.
– Akkor Hektorral. De hogy valamelyik kutyánkkal, az biztos.

– Ha az én apukám dolgozni kezd, az embereknek tátva marad a szájuk.
– Miért? Mi a te apukád?
– Fogorvos.

A tanár a következőképpen ragoz:
– Én fázom, te fázol, ő fázik. Milyen időben van ez az ige, Gábor?
– Hideg időben! – hangzik a válasz.

– Te, milyen messze van innen Afrika?
– Nem tudom, de nem lehet túl messze. A gyárba menet reggelenként találkozom egy négerrel, és ő biciklin jár.

– Mi az, amivel apró dolgokat is megnézhetsz?
– Mikroszkóp!
– És mi az amivel a tenger aljáról is felnézhetsz?
– Periszkóp!
– És mi az, amivel a falon is átnézhetsz?
– ???
– Ablak!!!

Fizikaórán kérdezi a tanár:
– Mi az összefüggés a tér (V), az idő (T) és a tömeg (I) között?
– Ha jó az idő, akkor a tömeg lemegy a térre.

– Hogy hívják a francia favágót?
– Dö La Fa.

– Mire használták az ősmagyarok a lóbőrt?
– ???
– Benne tartották a lovat.

Két moszat beszélget:
– Maga is moszat?
– Nem, nekem moszógépem van.

– Hogy hívják a természetfeletti növényt?
– Para fa.

Két szauna beszélget:
– Téged miért zártak be?
– Gőzöm sincs...

– A szádban van, csíkos és indexel. Mi az?
– Az Aquafresh. Éppen megelőzi a fogszuvasodást.

– Mi lesz a kenyérből, ha a medve ráül?
– Bundáskenyér.

– Doktor úr, mit tegyek, hogy a kezem fehér és bársonyos maradjon?
– Semmit. De azt minden nap.

A rendőr bemegy a cipőboltba és megkérdi:
– Cipőkrém van?
– Természetesen! Milyen cipőre kéri?
– Negyvenhármasra!

A főnix a kereszténységben

Köztudomású, hogy az egyiptomi mítoszokban gyakran szerepel a főnixmadár. Úgy is tisztelték, mint Ozirisz lelkét. Ez a rendkívül szép mitológiai madár állítólag az arab sivatagban él. Az a hiedelem járta, hogy a főnix életkora 300-500 év. Időnként meggyújtja magát a halálos máglyán, utána pedig újraéled hamvaiból, hogy fiatalos erővel eltelve újrakezdje életének körforgását. A keresztény jelképek között már az első évszázadban felbukkan, amikor is Szent Kelemen a korintusiaknak írt első levélben elmondta ezt a mesét. A kora keresztény művészetben a főnix a síremlékeken jelenik meg. Emlékeztet a halálból való föltámadásra és az örök élet győzelmére a halál fölött. Később a főnix Krisztus feltámadásának jelképévé válik, és rendszerint a keresztre feszítés jelenetében fordul elő. A főnix a hitnek és a kitartásnak is a jelképe.